

Slovenski

PRIJATEL

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 kraje. na leto.

Štev. 3. V Celovcu 15. marca 1876. XXV. tečaj.

Pridiga za praznik oznanenja Marije Device.

(Trojno oznanenje, gov. —b—)

„Marija se je prestrašila angelorega govora, in premišluje, kakošen bi bil ta pozdrav.“
Luk. 1, 29.

Vvod.

1. V apostoljski veri molimo pravoverni kristjani: „Verujem na občestvo — gmajno — svetnikov“, in spoznavamo resnico od Boga razodeto, da imamo neko dušno zvezo med angeli in svetniki, kakor tudi s tistimi dušami, ki so še v vica. Ta zveza v tem obstaja, da, kar dobrih del Bogu darujemo za verne duše, pride jim v hasek ali dobiček. Zveza z nebeščani je pa taka, da, če se izvoljenim priporočujemo, stopijo oni pred božji tron, in ondi za nas prosijo, dokler nam Bog prošnje in želje ne spolni, ako je za našo telesno in dušno srečo. To občenje ali ta dušna zveza se zveršuje navadno nevidno, to je tako, da mi sicer ne vidimo ne angela, ne svetnika, vendar pa občutimo neko čeznatorno pripomoč v prošnjah, ki jih je Bog uslišal, v skušnjavah, ktere smo premagali, v nadlogah, kterih smo se srečno znebili. Mnogokrat se je pa zveza ali občenje tudi celo očitno veršila.

2. Bog je svojega angela poslal, ki je zabranil, da ni bil Izak v daritev zaklan. (Gen. 22, 15.) Bog je poslal svojega angela, ki je nevednega mladega Tobija vodil po nevarnih deželah in ga srečno zopet domu pripeljal. Angel božji je Tobijeve dobre dela nosil pred tron božji: „Ko si molil v solzah, in merliče pokopoval, in popuščal svoj obed, in ko si po dne merliče skrival v svoji hiši, in po noči nje pokopoval, nosil sem jaz tvojo molitev k Bogu. Ker jaz sem angel Rafael, eden zmed sedmerih, ki stojijo pred Bogom.“

(Tob. 12, 12, 15.) — Angela je Bog poslal Cahariju, ki mu je naznanil rojstvo sineka Janeza. — Danešno sv. evangelije nam tudi spričuje resnico, da imamo ljudje na zemlji občenje in zvezo z nebeščani ko je Bog angela poslal k Devici Mariji in jej je naznanil, da bo ona postala mati Zveličarja sveta. Imenitne reči so angeli ljudem naznanjevali, imenitne besede zgovarjali, pa take besede in takega oznanenja ni nikdar nihče slišal, ne dobil, kakoršno je sprejela Marija Devica! „Angel Gabriel je bil od Boga poslan v Galilejsko mesto Nazaret, k devici zaročeni možu, kateremu je bilo ime Jožef, hiše Davidove, devici pa je ime Marija.“ Angel je prišel k njej in reče: „Češčena milosti polna: Gospod je s teboj; žegnana si med ženami.“ Ko je pa ona to zaslišala, prestrašila se je angelovega govora, in premišljuje, kakošen bi bil ta pozdrav?

3. Te angelove besede so nam vsem dobro znane: „Češčena si Marija“ je premila molitvica vsakega katoličana. Komaj se zjutraj malo zasvita, že se oglasi zvon, ki nas budi in moliti opominja Češčenomarijo. — Vroče poldne nastopi, človek od dela preneha in zopet pozdravlja Marijo: Češčena si Marija . . . Zvečer gre izdelan težak domu, milo poje zvon večernico in težak zopet moli: Češčena si Marija. — Če tudi je ta pozdrav tako navaden, če tudi ga vsak den večkrat molimo, vendar se morebiti nekterim zgodi, da te sv. besede premalo premislijo in premišlujejo, kaj da v sebi obsegajo. Ravno danes je spomin tistega dneva, ko je angel božji prvi Marijo tako pozdravil, ko je Marija prestrašena premišljevala, kakošen bi bil ta pozdrav: „Češčena si Marija, milosti polna, Gospod je s teboj.“ Zato se nam lepa priložnost podaja, o tem premilem oznanenju nekoliko več govoriti. Naj bi mi vedno radi Marijo častili, jo ljubili celo svoje življenje in še tudi tamkaj v večnosti hvalo oznanovali, želim vam v svoje in vaše dušno veselje in zveličanje danes razlagati o trojnem oznanenju, in sicer tako, da premislimo:

1. Kaj je angel oznanil Mariji?
2. Kaj mi oznanujemo Mariji?
3. Kaj nam oznanuje Marija?

Ti pa, milosti polna Devica, v nemaj moje revno srce, da te spodobno in dostojno hvalim in častim! —

Razlaga.

1. Molitev: „Češčena si Marija, je kratka, skrivnostna, pomenljiva, medena, zlata, govori sv. Tomaž Kempenski, mi je pa gostokrat razmišljeno, nepobožno molimo, ker zlatih besed ne pomislimo.“ Le pogosto se nam resnično zgodi, da ne pomislimo, kar molimo, da ne razumimo, kar izgovarjamo. Kakor je Marija ostermela nad angelovim oznanenjem, in premišljevala, kakošen bi bil ta pozdrav, pomislimo tudi mi angelovo oznanenje: „Angel Gabriel

je bil od Boga poslan v mesto Galilejsko, imenovano Nazaret, k devici zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, hiše Davidove, in devici je ime Marija. "Angel je prišel k njej in reče: „Češčena, milosti polna; Gospod je s teboj; žegnana si med ženami.“ Ko je pa to slišala, prestrašila se je njegovega govora, in premišljuje, kakošen bi bil ta pozdrav? In angel jej reče: „Ne boj se Marija, milost si namreč našla pri Bogu. Glej, spočela boš v telesu in porodila sina, in imenuj njegovo ime Jezus. On bo velik in sin Najvišega imenovan, in Gospod Bog mu bo dal sedež Davida, njegovega očeta, in bo kraljeval v hiši Davidovi vekomaj, in njegovemu kraljestvu ne bo konca?“ Marija pa reče angelu: „Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?“ Angel jej odgovori: „Sv. Duh bo prišel v te in moč Najvišega te bo obsenčila; in za to bo Sveto, kar bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji. In glej Elizabeta tvoja teta, je tudi spočela sina v svoji starosti. Ker pri Bogu je vse mogoče.“ Marija pa je rekla: „Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.“ (Luk. 1, 26—38.) Tako je angelj božji Mariji oznanil dve preiminitne reči:

a) Da ima Marija postati mati Sina božjega. Že davno so pobožni po obljubljenem Mesiju zdihovali: „Vi oblaki ga rositate, in ti zemlja odprí se, in porodi nam Zveličarja.“ (Iz. 45, 8.) Čas obljube je dotekel, angel je naznanil čast božjega materinstva, ker ona je od vekomaj izvoljena žena, ki ima satanu glavo streti. Noben človek, ne angel, ni mogel jeze božje potolažiti, greha izbrisati pred Bogom, zato se je sam Sin božji Jezus ponudil, je sprejel pravo človeško telo iz Marije Device, vendar ni prenehal biti tudi Bog. Jezus je Bog ostal, ko je človek postal. Njegovo telo od Marije spočeto, je bilo povišano v božje telo. Tako je Marija postala prava mati božja, ker je spočela in porodila Jezusa: Boga in človeka v enem božjem telesu. „To je za Marijo največja čast matere božje. Bog bi zamogel večí svet ustvariti, kakor je, bi bil lahko večé nebesa naredil, pa večé in imenitnejše matere ne more ustvariti, kakor je Mati božja.“ (Bonav. spec. 8.)

b) Drugi del angelovega oznanila pa zapopada resnico, da je Marija devica še vedno ostala. — V današnjem berilu govori prerok Izaija, da bo Bog dal neko čudežno znamenje: „Glejte, devica bo spočela in porodila sina in se bo imenovalo njegovo ime Emanuel: naš Bog!“ (Iz. 7, 14.) — Kar je Izaija sedem sto let poprej naznanil, ponovil je sv. Matej govoreč: „Devica bo spočela in porodila sina, kateremu bo ime: Bog z nami.“ (Mat. 1, 23.) — In to prerokovanje se je današnji den dopolnilo. Marija je sicer Mati božja postala, pa je tudi vedno devica ostala. Tega nas prepričuje angel božji sam: Marija se prestraši angelovega govora: „Žegnana si med ženami“, in vpraša: Ako bi to moglo biti, ker sem vedno devišтво Bogu zaobljubila in nobenega moža ne poznam. Na to jej začne angel čudež razlagati: Ne po natornem načinu, temuč na

čudežni način se bo to zgodilo, tako da tvoje devištvo trohice ne terpelo ne bo. Sv. Duh bo tebe obsenčil, in po njegovi vsemogočnosti postaneš nepokvarjena mati božja. Ti boš sicer sina rodila, pa ostaneš nepokvarjena devica. Tako tedaj je Marija bila čista devica pred tem oznanenjem, je devica ostala pri tem oznanenju, in je vselej ostala vedno devica. — To je tisto preimenitno angelovo oznanenje: Marija je Mati božja, ob enem pa tudi najčistejša devica! Ni bilo take in je ne bo enake, kakor je Marija, ki je v materinstvu ohranila devištvo!

2. Od tistega časa, ko je angel prvi Marijo pozdravil in jej naznanil, da bo deviška mati zveličarjeva postala, razlegajo se te vesele besede po keršanskem svetu; samo da še navadno angelovim besedam pristavljamo svoje oznanenje. — Kaj tedaj mi oznanujemo Mariji?

Naše oznanenje do Marije je verni klic zablodenega otroka po svoji materi, je vpitje sirote v solzni dolini! — Najprej Mariji oznanujemo:

a) da smo grešniki. Vsak človek je v grebu spočet in rojen; vsak človek je v svojem življenju grehu in slabosti podveržen, tako tudi pravični večkrat greši v malih grehih: „Kdor bi pa rekel, da greha nima, je lažnjivec, in resnice ni v njem.“ (I. Jan. 1, 8.) — Grešniki ubogi smo. Če tudi bi imeli obilno posestvo, če pa greh v našem sercu stanuje, nismo srečni, ker vsak trenutek bi se nam lahko zgodilo, kar se je evangelijskemu bogatašu pripetilo: „Nabiral je blaga, vedno večje kašte stavljal, in hipoma se je tirjala duša od njega in je bil zaveržen v pogubljenje, on vpije in kliče na pomoč, pa vse zastonj.“ (Luk 16, 24.) — Vedno smo v nevarnosti se pogubiti! Slabo poželenje človeka premetava, kakor nevihta morske valove; budobni zgledi spačenih ljudi nas zmiraj le v pregrehe mikajo: naš sovražnik si pokoja ne da, temuč nas zalezuje povsod in vselej. Vedno visimo nad breznom pogubljenja, če se nam nit življenja preterga, smo takoj zgubljeni revni grešniki, ker samo en smerten greh nam odpre večno nesrečo. Zato pa vpijemo k Mariji za pomoč in jej

b) naše prošnje oznanujemo: „Sv. Marija prosi za nas.“ — Marija vsa čista, mogočna Mati božja, kraljica nebeška, ima usmiljeno serce do nas revežev! Kakor skerbna mati navadno najrevnejšemu detetu najrajši postrežejo, ako je nadložno ali bolno, vse delo popustijo in mu postrežejo, ko hje zakliče, še po noči vstanejo in mu željo spolnijo; tako tudi Marija nas rada posluša, ker smo revni grešniki, nas tudi rada uslišuje. Hitrej bi telesna mati lastno dete zapustila in zaverгла, kakor pa da bi Marija ktereга ubogega grešnika brez pomoči in tolažbe pustila. Zato tolikokrat prosimo Marijo: prosi za nas zdaj, ko še živimo, posebno pa v naši smertni uri.

Smertna ura srečna, srečna cela večnost; zadnja ura strašna, jej celo večnost! Zato si hudobni duh ravno še na zadnjo uro prizadeva, dušo zmotiti in v svojo oblast dobiti. Ta jej očituje vse zmete, vse grehe celega življenja, da jo spravi v obupnost, ali pa grešnika slepari, da ne more svojih grehov spoznati, ne obžalovati, ne spovedati. V taki imenitni, odločilni dobi, zamore še le samo Marija pomagati, in grešnika rešiti! — O kristjan, ki si v nadlogah in težavah, ki zdihuješ v dolgih boleznih, ki te tlačí greh in hudobija tvojih pretečenih dni; le rad in gostokrat ponavljaj Mariji to svoje oznanenje, da si ubog grešnik, ki se pa poboljšati želiš, in da naj prosi za te celo življenje in ob smertni uri. To tvoje oznanenje Mariji jako dopada; kako prijetno jej je že spoznaš, če pomisliš, kaj da Marija nam oznanuje. —

3. Kader na planjavi stojiš in hodiš in si veselo prepevaš, razlega se pesnica po vsi dolini tje do gore; od ondod se odbije tvoj glas, in zopet pride odmev do tvojih ušes, ki te v novič razveseli. Tako se tudi zgodi; če Marijo lepo pozdravljaš in jej svoje serčne želje in prošnje oznanuješ, donijo po široki planjavi gor do nebes, do Marijinega trona, do Marijinega serca. Ondi se obrne glas tvojega oznanenja, in se zopet poverne še milejše Marijino oznanenje do tebe reveža nazaj na zemljo! Tako se namreč bere, da, ko je sv. Bernard Mariji svoje oznanenje najavil: „Češčena si Marija, milosti polna, prosi za nas grešnike zdaj in zadnjo uro, vselaj mu je odgovorila: Pozdravljen bodi Bernard.“ —

Tako tudi nam oznanuje Marija: odpuščanje grehov! Največe zlo, najteži kamen je greh, ki človeka tlačí kakor strašna mora, čem delj je v njem živel. Človek od greha preganjan in nemiren išče tolažbe sam pri sebi, pa je ne najde: je išče pri tovarših ki človeka sicer v greh zakopati zamorejo, rešiti pa ne; išče mira pri spovednici, pa veliki grehi mu še vedno nepokoj delajo, ga v žalost in obupnost tiščijo. Pa glejte, v takem žalostnem stanu se iz nebes dolj spred Marijinega trona zasliši veselo Marijino oznanenje, ki grešnika tolaži: Zaupaj sin, hči; tvoji grehi so ti odpuščeni! — Marija je namreč pribežališče grešnikov in tolažnica žalostnim, ki tudi obupnega grešnika potolaži in mu odpuščanje grehov sprosi in naznanja! — Zato kaj lepo piše sv. Bernard: „Ako te valovi obupnosti že hočejo v morje pogubljenja pogrezniti, poglej na zvezdo, zakličí Marijo“, Marija nam ubogim in objokanim grešnikom oznanuje odpusčanje. K sv. Alfonzu Ligvoriju je prišla nekđaj huda — velika grešnica, ki se mu toži, kako strašno jo vest peče. Alfonz se je usmili, jo tolaži, pa še vse hujše se mu joče. Zđaj pa jej reče: Zaupaj duša moja, pomoč ti hočem naznaniti, in te z nebeskim Očetom spraviti. Glej, imamo neko mater, Marijo, ona je posebno pribežališče objokanih grešnikov. Teci k Mariji, usmiljeni materi, ona te bo potolažila, tvojo dušo osnažila in z Bogom spravila. Zgubljena hčerka gre k Mariji, ljubeznivi materi, jej tamkaj

naznani, da je grešnica, pa želi odpuščanje, in Marija jej svoje oznanenje prinese: Živo občuti Marijino pomoč, mirna in potolažena je bila. —

Kristjan, ako te grehov butara teži, ali te žalost in nadloga tlači, vsi, v življenju in ob smerti tecimo k Mariji, ona nam bo vselej oznanovala veselje, tolažbo, pomoč, odpuščanje in zveličanje.

Sklep.

Oj pobožni kristjani! pozdravljajmo tedaj radi Marijo Devico s tem preimenitnim angelovim pozdravom: Češčena si Marija, milosti polna. Naznanujmo jej vse svoje serčne želje in bridkosti, naj bi tudi Marija nam nekdan naznanila povabilo v nebeško veselje, naj bi njo tamkaj med angeli hvalili in častili:

„Češčena si Marija ti“

Še naj glasi do konca dni!

Naj vedno sliši se zvonjenje

Mariji v čast in počeščenje.

Nebo in zemlja naj glasi:

Češčena si Marija ti! — Amen.

Pridiga za IV. postno nedeljo.

(Od sv. Obhajila. gov. — f—.)

85

„So tedaj pobrali in napolnili dvanajst košev s kosci, ki so ostali od petih ječmenovih kruhov tistim, kateri so jedli.“
Jan. 6, 13.

Vvod.

Veliki čudež, kterega je Jezus po besedah današnjega svetega evangelija storil ob Galilejskem morju, nas opominja naj poprej na čudež božje vsegamogočnosti, po katerem Bog leto za letom iz majhne setve da prirasti obilno žetev tako, da imajo ljudje živeža za eno leto spet zadosti, in včasih še več kot zadosti. Drugič nam je tisti kruh, s katerim je Jezus pet tisuč lačnih mož čudoma nahranil, podoba pravega nebeškega kruha, kterega nam Jezus po svoji sveti cerkvi o velikonočnem času prejematí veleval. Preden j je storil čudež, kterega nam dopoveduje današnje sv. evangelije, nikjer ni brati, da bi bil Jezus od zakramenta sv. rešnjega Telesa kaj v misel vzel. Kar drugi dan po tem čudežu pa je Jezus v Kafernaumu med drugim tudi to-le govoril: „Kdor je moje meso,

in pije mojo kerv, ima večno življenje, in jaz ga bom obndil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača.“ (Jan. 6, 55, 56.) — Ravno zato pa tudi sv. cerkev prav modro ravna, da ravno zdaj pred velikonočjo, ko po zapovedi sv. cerkve prejemamo sv. rešnje Telo, bere sveto evangelije od tega, kako je Jezus čudno pomnožil kruh. In tudi jaz vam ne vem boljšega storiti, kakor je to, da vam razložim, kako se morate držati:

1. pred svetim Obhajilom; 2. pri svetem Obhajilu; 3. po svetem Obhajilu. — Poslušajte zvesto, kako da se tega iz danšnjega sv. evangelija učiti morete.

Razlaga.

1. Bogoljubno obnašanje pred sv. Obhajilom.

K vrednemu prejemanju sv. rešnjega Telesa gre dvojno pripravlanje: telesno in dušno. — V ozir obedvojnega se razgledujte nad ljudstvom, kterega je Jezus tako ljubeznjivo nahranil v puščavi.

a) „Šel je Jezus čez Galilejsko morje, na čegar bregu je stalo mesto Tiberija. In šla je za njim velika množica, ker so videli čudeže, ki jih je delal nad bolniki.“ Jezus se je prepeljal s svojimi učenci čez Galilejsko morje v puščavo Betsaida, da bi si ondi nekoliko odpočil od trudopolnega podučevanja in ozdravljevanja ljudi. Ljudstvo pa, ko je vidilo Jezusa z učenci v čolnič stopiti, je peš hitelo za njim po drugem potu. Vse vneto za Jezusa in njegove nauke pozabi na hrano, v nemar pusti hišo in dom, se ne vstraši dolgega pota, in vse, kar le more, hiti za njim: možje, žene, otroci in še celo bolniki, da bi tem hitrejši tem rajši prišli do Jezusa. — Nad gorečnostjo teh dobrih ljudi se razgledujte, ljubi moji! kader se pripravljate za sv. Obhajilo. V ozir telesnega pripravljanja sveta cerkev od vas ne tirja več, kakor da na tešče prejmete sv. rešnje Telo. Ljudstvo, ki je za Jezusom vrelo, se je postilo celi dan; še le proti večeru namreč jih je Jezus s kruhom nahranil in z ribami. (Mark. 6, 35.) — Čedni in snažno oblečeni morate pristopiti k svetemu Obhajilu. To vam ne pobere toliko časa in vas ne stane toliko truda, kakor bi vas ga stalo, ko bi mogli po cele dni dalje po ovinkih hoditi za Jezusom, kakor je hodilo uno ljudstvo. Spodobno se morate obnašati, kader greste k sv. Obhajilu, zakaj pri sv. Obhajilu sprejmete tistega, za katerim je ljudstvo trupoma vrelo, „ker so videli čudeže, ki jih je delal nad bolniki.“ Nebeškemu čudodelniku so skazovali božjo čast, kakoršno smo mu tudi mi skazovati dolžni.

b) „Jezus je tedaj šel na goro, in je tam sedel s svojimi učenci.“ Jezus je šel na goro, da bi si ondi nekoliko oddahnil in odpočil; pa se ni mogel dosti odpočiti; zakaj mno-

žice so se zbirale krog njega, in se jih je usmilil, ker so bili kakor ovce, ktere nimajo pastirja, in jih je začel učiti. (Mark. 6, 34.) Sprejemal jih je, in jim je govoril od božjega kraljestva, in kateri so zdravja potrebovali, jih je ozdravil. (Luk. 9, 11.) Vse to nam pripovedujejo sv. evangelisti. Iz tega pa vidite, da je Jezus ljudi pripravil na veliki čudež, ktereга je mislil storiti.

Jezus je ljudi podučeval, ter jim je govoril od božjega kraljestva, to je bilo duhovno pripravlanje, pripravlanje za dušo. Ravno tako dela tudi sv. cerkev. Pred velikonočnim svetim Obhajilom podučuje verne kristijane pri spraševanju, v pridigah, v keršanskih naukih, ki se v mnogih krajih o svetem postnem času bolj pogostoma oznanjujejo, kakor o kakem drugem času. Govori jim od božjega kraljestva, kakoršno kraljestvo božje je slehernna duša, kader je grehov čista, in z čednostmi olepšana. Da, ljubi kristijan! vaša duša mora postati božje kraljestvo, mora postati hiša božja, da pri svetem velikonočnem Obhajilu vredno sprejme Jezusa Kristusa, svojega Boga, svojega nebeskega Gospoda in kralja. — Preden je Jezus lačno množico nahranil tudi s telesno jedjo, ozdravil je vse bolnike, kateri so se ondi znašli. In mi, preden smemo zavžiti sv. velikonočno Jaguje božje ali sv. rešnje Telo, moramo se poprej čisto spovedati, da ozdravimo svojo dušo sleherne bolezni, slehernega greha v zakramentu sv. pokore. Oh, ljube duše! nikar naj se nihče zmed vas ne prederzne, da bi pristopil k sv. velikonočnemu Obhajilu, preden se resnično ne poboljša in prav spokori. Nikar ne pozabite, kaj sv. Pavel uči, rekoč: „Človek naj poskusi samega sebe, in po tem naj je od tega kruha, in pije iz tega keliha. Zakaj kdor po nevrednem je in pije, samemu sebi pogubljenje je in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega.“ (I. Kor. 11, 28, 29.)

2. Bogoljubno obnašanje pri sv. Obhajilu.

Ljubi kristijani! že takrat ko ste k nauku hodili za prvo sveto Obhajilo, ste se učili, da najvredniša pobožnost med svetim Obhajilom je ta, da človek vero, upanje in ljubezen obudi v svojem sercu takrat, kader prejema sv. rešnje Telo. In ravno ta čudež, ktereга smo v današnjem sv. evangeliju brali, budi in vnema vero, upanje in ljubezen do Boga v našem sercu.

a) Najpoprej se učite verovati od Boga to, kar se nam skoraj neverjetno zdi. „Rekel je Jezus Filipu: Od kod bomo kupili kruha, da bi ti jedli? To je pa rekel, ker ga je skušal; zakaj on je vedil, kaj bo storil. Filip mu je odgovoril: Za dvesto denarjev kruha jim ni dosti, da bi vsakterikaj malega dobil. Mu reče eden njegovih učencev, Andrej, Simona Petra brat: En mladeneč je tukaj, kateri ima pet ječmenovih kruhov, in dve ribi; ali kaj je to med tolikaj? Poglejte, učenci niso verovali, da bi zamogel kdo z malo kruhom nahraniti veliko ljudi. In ko je Gospod Jezus kar drugi dan govoril

od sv. rešnjega Telesa, rekli so tudi nekteri Judje: „Kako nam zamore ta svoje meso dati jesti?“ (Jan. 6, 52.) Po človeško soditi, se ve, da je nemogoče, malo kruha tako namnožiti, ali pa kruh v pravo Telo Kristusovo spremeniti: toda mi ljudje ne smemo sami sebe z Bogom primerjati, tudi ne Boga sami seboj v eno versto devati. „Pri Bogu ni nemogoče nobene reči;“ kar Bog reče, je res; brez vseh sumov in dvomov moramo verjeti njegovi besedi, ki pravi: „Vzemite, in jejte, to je moje telo.“

b) Ravno tako moramo v njegovo vsegamogočnost in dobroto upati. Na vse Filipovo in Andrejevo ugovarjanje ni Jezus nič odgovoril, temveč je le rekel svojim učencem: „Recite ljudem sest. — So tedaj sedli okoli pet tisuč mož števila. Tedaj je Jezus vzal kruhe; in je zahvalil ter jih razdelil med sedeče; ravno tako rib, kolikor so hotli.“ Tako pripovedujejo vsi štiri evangelisti, ki tudi postavljanje sv. rešnjega Telesa vsi enako pripovedujejo: „Po večerji je vzal Jezus kruh in kelih z vinom, je zahvalil nebeskega Očeta, in dal svojim učencem, rekoč: Vzemite, in jejte od njega vsi: to je moje Telo. Vzemite in pijte iz tega vsi, to je moja kerv.“

Iz tega kmalu lahko posnamemo, da je bilo pomnoženje kruha v puščavi tako rekoč pripravljanje na tisti sveti čas, ko je Jezus spremenil kruh pri zadnji večerji. Kakor je Jezus po svojih učencih lačni množici razdelil telesni kruh, tako tudi nam deli ravno ta Jezus po svojih mašnikih svoje sv. Telo pod podobo kruha. In oh, kako močno nam naše upanje vterduje ta duhovna jed. Zakaj tukaj ne dobivamo le kake hrane za telo, temveč hrano za dušo; in ta hrana nas ne redi le samo za časno življenje. Prav terdno tedaj zaupajte v Jezusa, kader k sv. Obhajilu greste, in spominjajte se besede Jezusove, ki pravi: „Kdor moje meso jé, in pije moje kerv, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.“ (Jan. 6, 55.)

c) Ako pa je naša vera velika, in naše upanje veliko, mora še večja biti naša ljubezen, kader prejemamo sv. rešnje Telo. Kaj pravite, s koliko ljubeznijo in s kolikim veseljem se množice v puščavi povžile s čudežem namnoženi kruh, kterega je Jezus po svojih učencih pred nje pokladal. Vsak je dobil, kolikor je hotel. Ko so bili pa nasiteni, reče Jezus svojim učencem: „Poberite kosce, kateri so ostali, da konca ne vzamejo. So tedaj pobrali, in napolnili dvanajst košev s kosci, ki so ostali od petih ječmenovih kruhov tistim, kateri so jedli.“ Takega ljubeznivega dobrotnika, kakoršnega se je Jezus s tim čudežem skazal, so ljudje morali radi imeti; serce jih je gnalo, da so ga ljubili. — Še vse večo dobroto pa nam skazuje Jezus v zakramentu sv. rešnjega Telesa. V tem svetem zakramentu nam vedno in vedno skazuje svojo neskončno ljubezen, katero nam je že nekđaj skazoval na svetem križu. Zares bi mogel le Judežovo serce imeti, nikakor pa ne serca zvestega učenca Je-

zusovega tak človek, kateri bi nobene ljubezni do Jezusa ne čutil v svojem srcu takrat, kader bi se spomnil tistih besed, ktere je Jezus sam govoril pri zadnji večerji, in jih v njegovem imenu mašnik vsak dan ponavlja pri sv. maši: „Vzemite in jejte, to je moje telo; vzemite in pijte, to je moja kri, ktera bo za vas prelita. To storite v moj spomin.“ — Pridni otroci, ki obhajajo obletnico smerti svojega dobrega očeta, imajo očeta še zmirom radi, akoravno ga nimajo več med seboj, in ga nič več ne vidijo. Mi pa imamo Jezusa Kristusa, ki nam je več kot naj boljši oče, resnično pred seboj in med seboj v zakramentu sv. rešnjega Telesa, in pri sv. Obhajilu ga sprejemamo celo v svoje serce. Kristjani moji! kako bi nek zamogli Kristusa sprejemati v svoje serce, in bi ga priserčno ne ljubili?

3. Bogoljubno obnašanje po sv. Obhajilu.

Naj vam zdaj še povem, konec današnje evangeljske prigodbe: „Tedaj so ljudje, ko so videli čudež, ktere ga je bil Jezus storil, rekli: On je resnični prerok, kateri ima na svet priti. Ko je tedaj Jezus spoznal, da hočejo priti, in ga po sili vzeti, da bi ga kralja storili, je spet on sam zbežal na goro.“ V tem se lepo razkazuje hvaležnost dobrih ljudi zavoljo hrane, ktero jim je dobrotljivi Jezus poskerbel s tim, da je čudoma namanožil kruhe in ribe. In to vsakdo lahko spozna in zapopade, da moramo tudi mi Jezusa preserčno zahvaliti za nebeško hrano, sveto večerjo, pri kteri nas je ljubeznivi Zveličar nahranil s svojim mesom in svojo kervjo. Ljudstvo je Jezusa hvalilo kakor preroka, kateri ima na svet priti, to je: kakor obljubljenega Mesija ali Odrešenika, in da se jim ne odtegne, bi ga bili po sili naredili za svojega kralja. Tudi mi moramo po svetem Obhajilu za nebeško hrano, ter presveto rešnje Telo Jezusu svojo hvaležnost na znanje dajati z besedo in djanjem: z besedo tako, da se še nekoliko časa po sv. Obhajilu pomudimo v pobožni molitvi, ter hvalimo Jezusovo milost in usmiljenje, ki se je ponižal priti v naše serce, z djanjem pa tako, da si Jezusa izvolimo v svojega kralja, in da, kakor njegovi vdani in zvesti podložni pridno spolnujemo njegove zapovedi, in posihmalo prihajamo vedno boljši in pobožniši ljudje. Jezus sam pravi: „Kdor je moje meso in pije moje kerv, ostane v meni in jaz v njem.“ (Jan. 6, 57.) Ravno to je dobro znamenje vrednega sv. Obhajila, da po sv. Obhajilu živimo tako, kakor bi Jezus v nas živel, to je: živimo tako ponižno, tako pohlevno, tako sramožljivo, tako pobožno, kakor je Jezus živel. Ostanite tedaj vi v Jezusu, ljubi moji! in skerbni bodite, da tudi Jezus ostane v vašem sercu, ostane z vami in pri vas. Spolnujte v djanju to, kar tolikokrat izrekujete z besedo, kader molite, rekoč: „Jezus! tebi živim; Jezus! tebi umerjem; Jezus! tvoj sem živ in mertev.“ — „Jezus! tebi živim“ — po tvojem nauku, po tvojem zgledu, s tvojo pomočjo in milostjo bom živel

pobožno in bogoljubno. „Jezus! tebi umerjem“ — umreti hočem ravno tako vdano v voljo nebeškega očeta, kakor ti. „Jezus! tvoj sem živ in mertev“ — ves tvoj hočem biti ves čas sedajnega življenja, pa tudi ob svoji smertni uri, da bom tvoj tudi v prihodnjem življenju v nebesih.

Sklep.

Pristopili bote, ljubi moji! vsi k velikonočni spovedi in k velikonočnemu Obhajilu. Spominjajte se pri tem naj svetejšem in naj imenitnejšem delu in opraviilu svetih naukov, ki ste jih danes slišali in se učili, kako se obnašati pred sv. Obhajilom, pri sv. Obhajilu in po sv. Obhajilu. Bog nam daj vsem svojo gnado in pomoč! Amen.

Pridiga za V. postno nedeljo.

(Bog šteje grehe in milosti; gov. A. M.)

„Kdo zmed vas me bo greha prepričal?“
Jan. 8, 46

Vvod.

„Kdo zmed vas me bo greha prepričal,“ kdo zmed vas mi zamore kak greh očitati? je Jezus farizeje prašal. To pač noben drugi prašati ne more kakor le On sam, čista nedolžnost. Tega ni zamogel noben apostelj, noben svetnik. Še celo sv. Pavel se je velikega grešnika imenoval, ker je sv. cerkev preganjal. Grešnika se je imenoval nedolžni mladeneč sv. Alojzi; tako so se imenovali veliki svetniki.

Kako moramo še li mi spoznati se za grešnike? Kako nam mora biti pri sercu, če bolj na tanko pomislimo, koliko smo grešili od tistega časa, kar smo k pameti prišli do zdaj in sicer z zamudo dobrih del?! Ali bomo še zmiraj greh na greh nakladali in milosti božje zametovali, dokler ne bo mera polna? Ne, nikar ne bodimo tako nespametni! Bog namreč šteje vse milosti, ktere nam daje, šteje pa tudi grehe, s kterimi njegove milosti zametavamo in kader bo čas dotekel, odtegnil nam bo svojo milost in grehe bo kaznoval. To naj vsak iz med vas danes dobro pomisli, da:

1. Bog naše grehe šteje; kader bo število polno, nam jih več odpustil ne bo in

2. Bog šteje svoje milosti; če odločeno število zamudimo, nas nič več k pokori klical ne bo. Poslušajte!

Razlaga.

1. Bog grešnika čaka in poterpi, pa vendar ne zmiraj. Kader človek mero grehov napolni, pri Bogu usmiljenja več ni. Cerkveni učeniški pravijo, da, kakor je Bog človeku število let njegovega življenja odmeril, tako je tudi odločil število grehov, katere mu hoče še odpustiti. — Toda to terdijo sv. učeniški, podučeni iz sv. pisma. Kralj Baltazar je pil in se norčeval iz posod, ki so bile iz tempeljna ukradene. Kar na enkrat zagleda na steni roko, ki mu je zapisala sodbo, da število njegovih pregreh je polno in res še tisto noč je bil Baltazar umorjen. Koliko grešnikom se zgodi, da dopolnijo število grehov in preden si mislijo, jih smert zagrabi in peklu izroči. —

Pa bo utegnil kdo reči: „Saj je Bog usmiljen!“ Res Bog je usmiljen, pa pri vsem tem se jih veliko pogubi, ker Bog noče, da bi se njegovo usmiljenje zametavalo; in na božjo milost grešiti je greh, o katerem sv. pismo pravi, da ne na tem in tudi na nem svetu odpuščen ne bo. — „Jes sem še mlad“, poreče kdo drugi. Si še mlad? Ali vedi, da Bog ne šteje let, ampak pregrehe in mera pregreh ni za vsakega enaka. Bog odpusti enemu sto, družemu tisuč grehov, tretjega že pri drugem grehu v pekel sune, če ne že pri prvem. Prevzetni angeli so le enkrat grešili in so bili v pekel pahnjeni. Sv. Gregor nam pove o petletnem otroku, ki je že gerdo klel. Pet hudičev je prišlo po njega v podobi zamorcev; so ga očetu iz naročja iztergali in v pekel odnesli. Kam bo še le prišel odrasčeni človek, ki se pri vsaki priložnosti roti in kolne, kakor tje, kamor sv. Pavel vsem preklinjevalcem kraj odkaže?

Terdovratni grešnik bo pa rekel: „Jes sem veliko grešil in kaj se mi je zgodilo?“ Kaj se je zgodilo? Kar se ni zgodilo, zgodilo se bo. Božja roka ni še prikrajšana. On šibo povzdignjeno derži in dalje ko čaka, hujše bo udaril; večje ko je bilo usmiljenje, hujša bo kazn. Preljubi, poslušajmo glas nebeškega Očeta, ki nas ljubeznivo vse opominja: „Moj sin! si grešil? ne greši več, ampak prosí odpuščanja starih grehov.“ Ne žalimo, ne skušajmo več Boga z novimi grehi, ampak stare grehe obžalujmo in pokorimo. Vselej mislimo si: Kaj bi bilo, ako bi me Bog nepripravljenega pred sodni stol poklical, ravno ko bom še ta greh doprinesel, katerega doprinesiti mislim?! Ne zabimo, da je šteto število grehov!

2. Tudi število božjih milost je odločeno. Kader se mera božjega usmiljenja dopolni, oberne se Bog od grešnika ali pa nepripravljenega iz sveta pokliče. Bog pa enega grešnika k popolnšanju kliče, drugega hitro zapusti. To nam kažejo spet zgledi sv. pisma. Kako je Jezus Judeža na pravo pot klical in opominjal!

Pri zadnji večerji mu je rekel. „Eden zmed vas me bo izdal.“ Še več: „Judež! kar misliš storiti, stori hitro.“ Še več: „Gorje človeku, ki bo mene izdal. Boljše bi mu bilo, da bi rojen ne bil tak človek.“ — In še na Oljski gori ga posvari: „Prijatelj! po kaj si prišel? ali s poljubljajem izdaš Sina človekovega.“ Glejte koliko je storil Jezus, da bi Judeža spreobernal. Judež vseh teh opominovanj ni porajtal, je šel in se obesil ter svojo černo dušo peklju zročil. — Hudobnega Kajna je Bog le dvakrat svaril. Enkrat preden je brata umoril, enkrat poslej. On je ponujeno milost zaverigel in — obupal.

Le enkrat je prišel ženin po tistih 10 devic, o katerih sveto evangelje govori: Pet jih je pripravljenih in so šle na nebeško ženitovanje; pet nespametnih pa je še le prišlo, ko so bile vrata že zaperte in ko so terkale in klicale: Gospod! Gospod odpri nam, jim je Gospod odgovoril: Resnično resnično vam povem, ne poznam vas. — Sv. evangelje nam govori v priliki o nekem gospodarju, ki je bil svojim podložnim veliko večerjo napravil. Enosamkrat je poslal svojega hlapca, naj jih gre klicat na večerjo; ker so se pa izgovarjali, da priti ne morejo, ker je eden pristavo kupil, drugi pet jarmov volov itd., jih gospodar ni več klicel, ampak rekel je: „Povem vam, da nobeden tistih, ki so povabljeni, moje večerje ne bo okusil.“ Iz teh in še veliko družih zgledov sv. pisma vidimo, da je Bog nekterim več, drugim manjše število gnad odločil. Enega Bog večkrat, družega manjkrat k pokori kliče; enega hitro zaverže, družega dalje čaka. Ali kar je pri vsem tem naj bolj pomenljivo, je to, da število to je le Bogu samemu znano in nobenemu drugemu ne. Vsako opominjanje dušnih pastirjev, vsak opomin vesti, zna tedaj, o grešnik! zate zadnja milost božja biti. Hitro te zna Bog zapustiti in potem gorje tebi!

Sklep.

Bog je sicer milostljiv, o ljubi poslušalci, pa je tudi pravičen! On šteje grehe: kader bo število polno, nič več odpustil ne bo. Bog šteje milosti: če odločeno število zamudimo, nas nič več klicel, nam jih več ponujal ne bo. Kristus sam nas ljubeznivo opominja rekoč: „Čujte, ker ne veste ne dneva ne ure, kdaj da hišni gospodar po vas pride.“ Ne veste, ali pride danes ali jutre, ali vas zgrabi na cesti, na polji ali doma: zatoraj čujte, pripravljene bodite. Posebno vas kliče usmiljeni Bog ta sveti postni čas; morebiti da kliče tega ali unega poslednjokrat. Zatoraj: Ne zaterdujmo svojega serca; čujmo, in pripravljene bodimo vsi! Amen.

Pridiga za Velikonoč.

(Trojno vstajenje. gov. J. A.)

„Aleluja! Hvalite Gospoda!“ Tako cerkev o velikonočnem času moli in poje.

Vvod.

Pač prav ima sv. Gregor papež, ki pravi, da je Velikonoč praznik vseh praznikov; ker ga res ni bolj veselega, bolj častitljivega praznika kakor je današnji. — Kakor za dežjem solnce posije, za dolgo zimo prijetna pomlad pride, tako nam je po žalostnem velikem tednu napočila vesela Velikonoč. Molčali so dva dni zvonovi — danes pa zopet in še toliko milejše pojó; temna je bila cerkev in zagrnjena, ker je žalovala nad smertjo svojega ženina in Gospoda — praznična, okinčana in razsvitljena je danes, ker je Gospod vstal; na tleh je ležala britka martra, v grobu Jezusovo sveto telo — danes pa stoji nad tabernakeljnom častitljiva podoba Njega, ki je od smerti vstal; žalostne pesmi Jeremijeve so se glasile — danes pa se razlega vedno in vedno ponavljajoči veseli glas: Aleluja! Hvalite Gospoda! Veselite se v Gospodu!

Kdo bi se pač ne veselil! Kdor še nima okamnenelega serca, kdor ima še kolikanj duha; ta se mora veseliti današnjega dneva. In vendar, preljubi! vam moram povedati, da so nekteri taki, ki se današnjega praznika ne veselé, ki se ga veseliti ne morejo. Godi se še dandanešnji, kakor se je godilo takrat, ko je Jezus od smerti vstal. Tudi takrat so se nekteri njegovega vstajenja veselili, veliko pa se ni veselilo. Zato se bodo pa tudi pri našem vstajenji nekteri veselili, drugi pa žalovali.

Hočem vam toraj danes ob kratkem povedati:

1. Kteri so se Jezusovega vstajenja veselili in kteri ne?

2. Kteri se ga dandanes veselé in kteri ne?

3. Kteri se bodo prihodnjega vstajenja veselili in kteri ne?

Pač imenitne vprašanja, ktere zaslužijo, da njih odgovor prav pazljivo poslušate; zatoraj poslušajte!

Razlaga.

1. Kteri so se Jezusovega vstajenja veselili? Veselila se ga je naj bolj njegova mati Marija. Ker je ona naj hujše bolečine zavoljo svojega Sina prestala, ker je njeno serce

meč bolečin prebodel, tudi le ona sama ve, kakošno veselje je občutilo njeno serce, ko se jej je nje Sin po svojem vstajenji prikazal, ves častitljiv in nebešk! Prestano je bilo zdaj vse terpljenje, začelo se je neizrečeno veselje. Ker nobena mati še ni toliko terpela, tudi nobena ni toliko veselja občutila. In če je čudno, da jej pred od bolečine ni počilo serce, je še bolj čudno, da jej poznej od veselja ni! Zato tudi cerkev zdaj o velikonočnem času Mariji na čast moli in poje prelepo latinsko pesem: „Regina coeli laetare, aleluja!“ po naše: „Veseli se kraljica nebeška, aleluja!“ i. t. d. —

Jezusovega vstajenja so se veselile tudi pobožne žene; veselila se ga je Magdalena; veselila sta se učenca, ki sta ga spoznala na poti v Emavs; veselili so se ga zbrani aposteljni, veselil se ga je neverni Tomaž — z eno besedo veselile so se ga vse pobožne in bogaboječe duše.

Kteri se ga pa niso veselili? Sovražniki, nasprotniki, farizeji se ga pa niso veselili, ampak vstrašili so se ga; tajili so ga, na laž devali, še bolj terdovratni so postali, namesto da bi bili verovali, kar tajiti niso mogli. — Povedali so vojaki, ki so Jezusov grob varovali, kako se je zemlja stresla, kako so sami straha na tla popadali, kako je Jezus iz lastne moči iz groba vstal, kako se je kamen odvalil, kako je angelj iz nebes priplaval. Ali Jezusovi zagrizeni sovražniki tudi tem pričam niso hotli verjeti: sram jih je bilo, ker so še bolj jasno svojo krivico in Jezusovo resnico vidili; pa ne, da bi bili zmoto vsaj zdaj spoznali: tajili so Jezusovo vstajenje in da bi neprijetno resnico potlačili, podkupili so vojake, da so se okrog lagali rekoč: „Ko smo mi spali, prišli so njegovi učenci in so ga odnesli!“ Hudobija in zagrizena terdovratnost jih je tako oslepila, da niso videli, kako nerodno so lagali. Dobro jih ošteva sv. Avguštin, ko pravi: „Neumneži, norci! da bi vsaj tako debelo ne lagali! Če so vojaki spali, kako so mogli videti, da so učenci prišli in ga odnesli; in če so vojaki spali, zakaj ste jih obdarovali in jim denarja dali, namesto da bi jih bili umorili, ker je bila smert postavljena za tiste, ki so na straži zaspali!“ —

2. Kakor se pa takrat Jezusovega vstajenja niso vsi veselili, tako se še dandanešnji vsi ne veselé s p o m i n a tega vstajenja namreč Velikenoči.

Veselé se ga tisti kristjani, ki so ta postni čas iz groba svojih grehov vstali, ki so pregrešne navade opustili, ki so krivico in pohujšanje po moči popravili, ki so zakrament sv. pokore in sv. reš-njega Telesa vredno prejeli, ki niso zopet nazaj padli! — Blagor vam, pobožni, resnično poboljšani kristjani! Če tudi nekteri morebiti nimate danes in te praznike nič posebnega na mizi, če tudi nimate žegna ne kolača; da imate le gnado Božjo, mir vesti — dosti imate blagor vam! Lahko ste veseli, lahko poslušate in sami požete iz celega serca: Aleluja! Hvalite Gospoda! —

Tisti pa se veseliti ne morejo Gospodovega vstajenja, Velikenoči, ki niso iz groba svojih grehov vstali, ki bližnje priložnosti niso zapustili, ki ptujega blaga niso povernili, ki se s sosedom niso sprijaznili, ki še zmiraj po stari pregrešni poti hodijo, ki še vedno kolnejo, pijančujejo, nečistost delajo, ali pa, ki so že zopet v velike grehe nazaj padli: tisti se ne morejo Velikenoči veseliti. Naj imajo morebiti tudi vsega časnega dovolj — pa naj boljšega, gnade Božje in mirne vesti nimajo, brez katerih je vse posvetno veselje nečimerno in prazno. —

3. Kakor pa se zdaj vsi ne veselé Velikenoči, Jezusovega vstajenja; tako se tudi ne bodo mogli veseliti našega prihodnjega vstajenja, ko bomo namreč vsi od smerti vstali. — Preljubi! današnji dan je neizrečeno vesel dan, vesel tudi za naše ranjce; današnji dan tudi grobovi niso več tako strašni, ker nam Jezus danes kliče: „Otroci! jes sem vstajenje in življenje! Kdor v mene veruje, ne bo umerl; in če je tudi umerl, živel bo vekomaj! Jes sem vstal, tudi vi bote vstali.“ Zato ste tudi danes grobove ozaljšali zavoljo upanja prihodnjega vstajenja, kakor bi hotli reči: Tudi groba se nam bati ni, ker je Jezus sam iz groba šel in tudi nas enkrat iz groba poklical bo! Veselimo se tedaj današnjega dne, ker vstali bomo in veselili se bomo prihodnjega vstajenja!

Ali to vstajenje ne bo za vse veselo. Tisti, ki na zemlji niso vstali iz groba svojih grehov, ali ki vstati nočejo, tudi takrat pri vstajenji se ne bodo veselili. Tako piše sv. Pavel: „Bratje, vsi bomo vstali, vsi bomo spremenjeni pa ne bomo vsi poveličani!“ — Hudobni, ki le v grehu in v grešnem veselju svoje sreče iščejo in greha nikakor pustiti nočejo, seveda da se takrat veselili ne bodo. Taki bi naj raje videli, da bi nič vstajenja ne bilo, da bi jim ne bilo treba vstajati v svojo sramoto in očitno sodbo; zakaj sram jih bo takrat: nazaj bi se radi skrili v zemljo, ali mogoče ne bo. Vpili bodo: „Hribje padite na nas, gore pokrite nas;“ ali zastonj! Vstati bodo morali in stali bodo pred vsem svetom v sramoto in sli bodo v večno pogubljenje.

Sklep.

Preljubi poslušavci! Preveč vesel dan je, da bi še dalej govoril. Samo to še vprašam: Ali se hočete veseliti takrat, ko bomo od mertvih vstali? In če se hočete, je edini in naj boljši pomočnik ta, da tukaj vstanete iz groba svojih grehov. Zakaj resnica je in ostane: Kdor tukaj iz groba svojih grehov vstane, vstal bo tudi tam enkrat k večnemu veselju in zveličanju! Amen.

Pridiga za velikonočni pondeljek.

(Kaj stori velikonočni čas pri dobrih, in kaj pri slabih kristjanih.
gov. J. T.)

„Kakor je Kristus vstal od mertvih, tako
tudi mi hodimo v novem življenju.“
Rom. 6, 4.

V v o d.

Cerkveni prazniki in sveti časi imajo nekako posebno moč čez človeško serce. V postnem času, in posebno tri poslednje dni velikega tedna čuti vsak kristjan ne samo v cerkvi, ampak tudi zunaj cerkve, da mu je pri sercu nekako tesno, da je serce otožno in klaverno. Vstajenje Jezusovo pa človeka popolnoma spremeni. Kdor se s pravo pobožnostjo vdeleži večerne slovesnosti vstajenja, tisti tako lahko, veselo gre spet domu, zdi se mu, da ga noge ložej nosijo, in z veselim srcem spet vstane velikonočno jutro; zdi se mu, da se mu vse nasproti smehlja — cela natora, celi svet se mu zdi spremenjen. Zato se pa tudi vse — naj stanuje v imenitni ali v revni hiši — vse se veseli velikonočnega časa, staro in mlado ga željno pričakuje.

Ta čas je prišel tudi za nas. — O pozdravimo ga toraj s veseljem; zakaj to je čas poveličanega Jezusa na zemlji, čas našega naj žlahnišega upanja. Vstajenje Jezusovo nas mora veseliti, ker nam je ono porok naše vere, naše vere v Jezusa, v njegovo božanstvo, v njegov nauk.

Jezus je od mertvih vstal, tedaj je njegov nauk zapečaten in poterjen z naj večim čudežem božje vsegamogočnosti in mi vemo, da to, kar verujemo mi katoliški kristjani, je od Boga, je nebešk nauk, razodet po Sinu božjem.

Vstajenje Jezusovo nas veseli, ker je podoba in zastava našega upanja. Kristus je vstal, tudi mi bomo vstali k boljšemu življenju, bomo kakor on tudi premagali smert in s svojim Zveličarjem v novem neminljivem življenju se združili. Ali velikonočni prazniki nam ne smejo biti samo čas veselja, živimo v njih tako, da nam bodo tudi dni zveličanja. To pa žalibog ni pri vseh kristjanih. Kar je starček Simeon enkrat v tempeljnu prerokoval od deteta Jezusa, rekoč: „Ta bo mnogim v Izraelu v vstajenje, mnogim pa v pogubljenje.“ to velja tudi od vstalega Jezusa.

Vstajenje Gospodovo je mnogim kristjanom tudi v vstajenje, mnogim pa je priložnost, da še globokeje propadejo. Tega vas hočem danes prepričati in sicer s tem, da vam povem:

1. Kaj stori velikonočni čas pri dobrih kristijanih in

2. kaj v slabih.

Odgovor na to dvojno vprašanje je:

1. Dobri kristjani se v tem času vzdignejo k novemu življenju v Jezusu Kristusu;

2. slabi pa se pogreznejo še bolj v brezno greha.

Ja velikonočni čas je čas skušnje za nas kristjane. Zdaj lahko vsak na sebi spozna, ali je dober ali pa malopriden, kakor se tudi drevo že kaže v spomladi, ali bo kaj vredno ali pa ne. Le zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Dober kristjan, ki Jezusa zares ljubi, in si odkritoserčno prizadeva, po njegovem nauku živeti in posnemati njegov izgled, — tak kristjan čuti zdaj o velikonočnem času in sebi neko novo moč, ki ga priganja, goreče nasledovati Jezusa, in za njim hoditi. On čuti v sebi novo veselje k dobremu, novo serčnost, vse, kar je grešno, vsako skušnjava znotrajno in zunajno premagovati, in stanovitno hoditi po potu čednosti. Zdi se mi, kakor da bi Jezus od svojega novega življenja po vstajenju nekaj podelil tudi duši dobrega kristjana.

Ta nova gorečnost za keršansko življenje pa izvira

a) od pobožnost v sv. postnem času.

Kdor je sveti postni čas keršansko živel, in v duhu postne zapovedi se vadal v zatajevanju in premagovanju samega sebe, kdor si je pritergoval ne samo jedi in pijače, ampak pri vsem, k čemur ga sprideno telo vleče, kdor je pobožno službo božjo obiskoval, z ljubezni polnim srcem premišljeval terpljenje Jezusovo, ga v duhu spremeljeval od verta Gecemanskega na križevem potu do gore Kalvarije, do križa, in še tam poslednje besede Jezusove pazno poslušal in si jih globoko v serce zapisal, — o tisti gotovo čuti zdaj o velikonočnem času in sebi nekako novo življenje — tisto moč, katero najde kristjan v ljubezni do Jezusa; in s to močjo oboroženemu noben boj zoper hudo in greh ni pretežek. —

b) Tudi velikonočna spoved in sv. obhajilo zbudi v dobrem kristjanu novo dušno krepkost.

Kader dober kristjan opravi svojo velikonočno spoved, takrat spet sam sebe spozna, spet vidi vse svoje pregreške in slabosti, katerih drugače ni vidil, in ker jih vidi, prizadeva si tudi se njih znebiti, se jih očistiti, zato ko serčno želi, da bi Bog na njem nič zopernega ne našel. — In kader dober kristjan o veliki noči sprejme sv. rešnje Telo, takrat spet ponovi svojo sveto zvezo ljubezni z Jezusom, ponovi svojo kerstno obljubo, mu priseže spet novo ljubezen in zvestobo. Jezus pa gre v njegovo serce, mu ga posveti

v svoje stanovanje. vlije v njega svojo gnado, kakor se iz terte izliva sok in življenje v mladike. In tako, če je očiščen od vsakega grešnega madeža, in sklenjen s svojim Zveličarjem; kako bi bilo mogoče, da bi se ne čutil na novo oživljenega in navdušenega, živeti po izgledu Jezusovem? —

c) Pa tudi že sploh vsaka misel na vstajenje Jezusovo, vsak pogled na povelčanega Odrešenika v velikonočnem času navdušuje dobrega kristjana še k večji popolnosti. Posebno pa je upanje večnega življenja, upanje srečne in vesele neumerjočnosti, ki v sercu dobrega kristjana zbudi vstajenje Jezusovo, in ga razveseli. Kaj pač zamore kristjana bolj povzdigovati in k gorečnosti buditi, kakor misel: Če se tukaj na zemlji svojega Zveličarja zvesto držim, bom ravno tako veličastno vstal, kakor on, bom vekomaj z njim živel; če zdaj nekoliko z njim terpim, bom vekomaj z njim kraljeval.

Tako misel pa mu ravno daje spomin na vstajenje Jezusovo, in torej je velikonočni čas za dobrega kristjana vesel in zveličanski čas, ker ga povzdigne in navdušuje k novemu popolnemu življenju v Kristusu.

2. Nasproti pa slabi kristjan v velikonočnem času še dalje zajde v pregrehe. — Čudno je res, da ta sveti čas ni vsem kristjanom, ki so v greh padli, priložnost k vstajenju. — Skušnja žalibog to uči. Najdejo se sicer, ki so globoko padli, pa zdaj z Jezusom vstanejo in se ne vernejo več v grob svojih grehov. Mnogo mnogo slabih kristjanov pa po veliki noči še globokeje pade, kakor poprej, so po praznikih še hudobniši, se še dalje obernejo od Boga, se še tesneje zavežejo s hudičem.

Od kod pa to pride?

a) Naj poprej od hudobnega življenja v postnem času. Sveti postni čas je posebno od Boga odločeni čas milosti. Ali kdor ta čas zamudi, ponujano milost zametuje, tistemu se godi kakor nesrečnim prebivalcem Jeruzalemskim. Niso hotli spoznati čas obiskovanja božjega Sina, in ker so ta čas zamudili in potratili, jih je Bog zapustil, in bili so potem še bolj vterjeni grešniki in terdovratneži. O koliko kristjanov je podobnih v postu tistim Judom, ki niso marali za čas milosti, koliko jih je, ki so celi post živeli, kakor da bi bili pozabili, da je pust že minil, ja ki so zdaj še bolj razpuščeno živeli kakor o pustu; koliko jih je, ki so pozabili na vse pridige in keršanske nauke, na vse opominovanje v spovednici in so kakor druge leta letos spet svoje delo v goricah blagoslovljali z gerdimi pogovori in z nesramnim petjem. Ja če Bog tako obdelani zemlji še vedno rodovitnost daje, je to čudež dobrote in usmiljenja božjega. O ko bi pač Jezus kakor dvema učencema, ki sta v Emavz potovala, se pridružil iznenada delavcem v goricah in jih tudi vprašal: Kakošne pogovore imate med seboj? Nikdo bi ne mogel odgovoriti, kakor tista dva učenca: Od terpljenja Kristu-

sovega govorimo — ampak od — nočem izgovoriti, samo to še rečem, da več uživati jedi in posebno pijače, kakor drugikrat, in v pijanosti reči vganjati, ki so za kristjana sramotne in grešne, vriskati in kričati po gostilnicah, pretepati in pobijati se, kakor da bi bile vse cerkvene in cesarske postave že nehale, — to se ne pravi sv. postni čas po keršanski šegi posvečevati. Bog daj, da bi ta beseda vsaj v prihodnje kaj pomagala. —

Kdor je pa postni čas preživel kakor nevernik, kakošna bo za njega velikanoč? Kdor še kolikanj keršanskega duha v sebi ima, on spoštuje sv. postni čas — kdor pa ta čas oskrunja, kaj mu je potem še sveto? Tak naj le hitro izstopi iz keršanske cerkve, in naj tudi z ustmi spozna to, kar kažejo njegove dela, namreč da je nevernik. Oa je čas milosti božje z nogami poteptal, on je čas terpljenja in smerti Jezusove oskrnil in onečastil, on tudi ne more biti deležen vstajenja — on se še globokeje pogrezne. —

b) Slabega kristjana o velikonočnem času še bolj globoko pogrezne ne vredna spoved in ne vredno sv. obhajilo. —

Saj veste vsi, da, kdor pri spovedi smerten greh zamolči, ali kdor brez prave grevence in studenja svojih grehov, brez resnične volje, smertnemu grehu za vselej se odpovedati, spoved opravi, da tisti božji rop stori, in da on ne dobi samo odpuščanja grehov, če ravno znabiti z hinavščino goljufa spovednika za odvezo, ampak da si naloži na svojo vest še strašni novi greh, oskrunjenje sv. zakramenta. In kdor po taki neveljavni spovedi zavžije telo in kri Gospodovo, kdor ne vredno, še v stanu grešnem, sv. obhajilo prejme, on ne dobi milosti in blagoslova, ampak prekletstvo, ker se pregreši zoper telo in kri Jezusovo, on sam sebi sodbo in pogubljenje je in pije. — In tako spoved in tako obhajilo je marsikteri opravil! In taki stopijo potem obloženi s starimi in z novim grehom v velikonočni čas — in tako so jim prazniki ne v vstajenje, ampak v pogubljenje. —

c) Slednjič pa se slabi kristjani po veliki noči še globokeje pogreznejo v grehe zato, ker se jim po velikinoči še več priložnost ponuja k grehu, kakor v postnem času. Se ve da popolnoma zgubljeni kristjani, ki bi se prav za prav neverniki imenovati morali, tudi v postu dovolj priložnost k grehu najdejo, — zato ker jo iščejo. Pa tudi za srednje kristjane je ta čas nevaren zato, ko jih svet spet vabi v svoje zanjke z mnogimi pomočki, grešnimi vesellicami i. t. d. in če se je kdo v postu tako na pol že k Bogu nazaj obrnil in tako rekoč iz grešnega groba že vstajati začel, zdaj pa pride hudi duh in hudobni svet in mu tako dolgo in tako sladko in prijazno prigovarja, da ga spet v svojo mrežo dobi in ga z njo vred zmiraj globokeje vleče v greh, pa tudi v pekel.

Sklep.

Zdaj pa, ljubi kristjan, sam sebe izprašaj. Ali čutiš zdaj v sebi novo veselje, novo nagnjenje k pravemu keršanskemu življenju? Ali čutiš, da tvoja duša tudi vstaja kviško kakor Jezus iz groba? Ali pa znabiti še mertev ležiš v svojem grobu. — in nisi dosti močen, da bi vstal? Če ti vest prvo reče, potem bodi vesel in hodi stanovitno po potu nebeškega življenja, proti obljubljeni deželi.

Če pa ti vest očita, da si še v grešnem grobu, te prašam: kaj pa bode s teboj? Kaj ti pomaga, da je Jezus vstal, če ti ž njim ne vstaneš? Kaj ti pomaga, da je on pot poravnal v nebeško domovino, ako pa ti sam nočeš po tem potu hoditi?

Oh en čas milosti prejde za drugin, ena velikanoč se umaknuje drugi — in ti, namesto da bi milosti božje se poprijel, jo suneš z nogo od sebe, namesto da bi vstal, pogrezuješ se zmiraj bolj v brezno. Kaj bo iz tega? Veš kaj bo? Preden še boš na to mislil, pride za tebe poslednja velikanoč na zemlji — znabiti je že letos poslednja — in ti, če ne vstaneš, bodo se ti tla vderle — in ležal boš naenkrat globoko dolj v peklju. In če napoči veliko velikonočno jutro, dan splošnega vstajenja, boš tudi ti vstal, pa le, da se kmalo spet in sicer na večno pogrezneš. —

O da bi pač ta misel vsakega izmed nas nekoliko pretresla! Ne pozabimo kristjani te resnice:

Kakor se vsako leto o velikonočnem času ločimo v dobre in slabe kristjane, tako se bomo na dan vstajenja ločili v izvoljene in zaveržene. Tisti, ki se zdaj v vsaki velikonoči bolj in bolj k svetemu življenju vzdigujejo, tisti se bodo takrat povzdignili v nebesa. — Tisti pa, kateri zdaj v vsaki velikonoči še globokejšo padajo v grešno in nekeršansko življenje, tisti bodo pahnjeni takrat v globoki pekel. —

Odločite se zdaj! Na kateri strani takrat stati hočete, na tisto stran se obrnite zdaj! Amen.

Postne pridige.

(Spisal in govoril J. G. v Lj.)

3. pridiga: Jezusova kervava daritev na križu.

„Eden vojakov je s sulico njegovo stran odperl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje.“
Jan. 19, 34.

V v o d.

V svojih prvih dveh premišljevanjih smo videli Jezusa, kako se je na oljski gori v molitvi svojemu nebeškemu Očetu daroval

grehe vseh ljudi in zasluženno kaznen zase vzela, kako je hotel, kakor grešnik vseh grešnikov, pred obličjem svojega Očeta v molitvi klečati. Mi smo videli svojega s ternjem kronanega kralja, kako je sedel na sramotnem tronu, in poterpežljivo pripustil, da so ga divjaški beriči zaničljivo kronali, ga zasramovali, bili in nanj pljuvali. Mi smo ga videli, kako je oblečen v stergano kraljevo obleko pred ljudstvom stal, in s svojim trpljenjem svetu odrešenje oznanoval. Ternjeva krona, sramotna obleka, terst in verige, njegova s kervjo polita podoba, so za posvetnega človeka sicer groza, vernemu kristjanu pa svetinje, zastave odrešenja in tolažba v britkostih tega življenja; zato hočemo danes premišljevat Kristusa kakor našega velikega duhovna, kako je on po svoji kervavi daritvi smert in pekel premagal in človeškemu rodu zgubljeni raj zopet pridobil. — Ko je Pilat razmesarjenega, s ternjem kronanega in vsega kervavega Jezusa ljudstvu pokazal, želel je v sercu pričujočih še nekoliko sočutja ž njim obuditi, ker je rekel: „Poglej človek!“ — Pa terdoserčno ljudstvo je vpilo: „Proč ž njim! križaj ga! če ga ne križajš, nisi cesarjev prijatelj; njegova kri naj pride čez nas in naše otroke.“ Na to je Pilat odgovoril: „tedajga vzemite in križajte ga po svoji postavi,“ in si je vpričo ljudstva roke unil, kakor da bi bil res popolnoma nedolžen. Ljudstvo je Jezusa zgrabilo in ga h križanju peljalo, in on je šel na Golgato molčé kakor jagnje, ki se v mesnico pelje, in je tamkej daritev na križu — svojo sv. kervavo mašo, opravil kakor veliki duhoven nove zaveze. Premišljujmo torej danes to Jezusovo kervavo daritev, in prevdarimo kaj nas ona uči. Prosim za poterpljenje!

Razlaga.

Kader se kaka daritev opravlja, mora biti pripravljen oltar, na katerem se daruje, dar, ki se daruje, in mašnik ali duhoven, ki daruje. Od Abelrove prve daritve do Jezusove smerti so na tavžente oltarjev za daritev pripravljali, pa nobeden ni bil enak oltarju sv. križa, ki je bil z Jezusovo sv. kervjo polit; od Abelrove prve daritve do Jezusove smerti se je na milijone daritev opravljal, pa vse skupaj so bile komaj senca proti njegovi daritvi na Kalvariji, so bile le nji predpodoba, ker tukaj se je naj svetejši Bog in človek skupaj sam daroval. Od Noeta do Jezusove smerti je tavžent in tavžent duhovnov pred obličje večnega Boga stopalo, molit in daritev opravljat, pa kaj so vsi ti bili v primeri z Jezusom, velikim duhovnom nove zaveze, večnim Sinom nebeškega Očeta?

Ko je tedaj Jezus svojo kervavo daritev hotel opraviti, dal se je tudi v mašniške oblačila obleči. Talar je bil že narejen iz njegove lastne kervi in okinčan že z brezštevilmimi ranami, ki jih je bil pri bičanju in kronanju dobil, in ta talar je pokrival nje-

govo sv. Telo. Potem ga beriči oblečejo v albo, to je v sv. sukno, ki mu jo je bila še njegova mati Marija naredila, ga zvežejo z verigami, kakor si tudi mašnik prepaše in si štolo in manipel na roci priveže, in mu podajo namesto mašnega plajšča križ, kterega je na svoje rame vzel, in za mašnikovo kapo na glavi je imel ternjevo krono. — Tako pripravljen in okinčan je naš veliki duhoven Jezus bil pripravljen, svojo kervavo daritev opraviti. Zdaj zvon kristjane v cerkev vabi, kader se ima daritev sv. maše opravljati; tačas je pa vpitje in kričanje beričev in vsega ljudstva vabilo ves svet, se Jezusove kervave daritve na križu udeležiti. — In kako je Jezus daritev svoje kervave sv. maše opravil? — Pervo molitev in očitno spoved je on molil, ko je prostovoljno obložen z grehi celega sveta k Bogu zdihoval: „Oče, ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Pristopna molitev njegove kervave maše so bile besede, ki jih je množici beričev in vojakov govoril rekoč: „Ako mene iščete, pustite te iti. Peter, vtakni svoj meč v njegovo mesto. Ali meniš, da ne morem prositi svojega Očeta in bi mi poslal več ko 12 legjonov angelov? Kako se bodo tedaj dopolnile pisma, ker se mora tako zgoditi?“ Svoj „Gloria“ je Jezus molil vpričo Judovskih duhovnov pred Kajfom, ko je rekel: „Povem vam: posihmal bote vidili Sina človekovega sedeti na desnici moči božje, in priti v oblakih neba.“ Evangelje in kredo te kervave daritve ali sv. maše je Jezus govoril pred Pilatom, ko mu je odgovoril: „Jes sem kralj, pa moje kraljestvo in od tega sveta, pač bise moji služabniki bojevali, da bine bil Judom izdan; zdaj pa moje kraljestvo ni odtod. Jes sem kralj; jes sem v to rojen in v to prišel na svet, da pričam resnici. Vsak, kteri je iz resnice, posluša moj glas.“ — In zdaj je stal Jezus z oltarjem, to je s križem obtežen in poln svetosti proti nebu, poln usmiljenja čez zbrano ljudstvo pogledal in je še enkrat darovalno molitev opravil: „Oče ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Sv. kervavo darovanje se je zdej začelo, ko je Jezus pot na Golgato od Pilatovega dvora nastopil in ga je divje kričanje ljudstva spremljevalo. Trikrat je on pod križem padel, trikrat ga je njegova teža in bolečina na tla vergla, trikrat se je naš veliki duhoven pred veličanstvom svojega nebeškega Očeta na tla zgrudil. To je bil njegov trikratni „svet,“ ali „sanktus,“ kakor ga mašnik pri sv. maši moli, in vpitje beričev, ki so ga od tal vzdigovali in vlekli, je bilo žalostno oznanovanje tega dela njegove kervave sv. maše. — Dospeli so ž njim do verha Golgate. Vzemejo mu križ, nanj razlegnejo, in mu z močnimi žebli roke in noge nanj pribijejo. Strašni vdarci njih kladev so dali znamenje k sv. povzdigovanju pri tej kervavi daritvi. Glasovi teh vdarcev so žalostno doneli po Golgati. Slišali so se v nebesih, ker

je ž njimi Jezus angeljskim korom oznanil, da je ura že blizo, v kateri se bo s sv. dušami stare zaveze nazaj vernil na nebeški tron; slišali so se pred peklom, in so satanu oznanovali, da je ura prišla, v kateri bo edini iz Evinega zaroda, Marijin sin, kači glavo sterl; — občutili so jih v svojih srcih tisti, ki so z živo vero pričujoči bili pri strašnem križanju, in žalost in upanje veselega odrešenja je njih napolnilo. — Trepetaje so vsi gledali na to kervavo delo; ko je bilo dokončano, vlečejo vojaki križ ž njegovo sv. težo, ga v zato pripravljeno jamo vsadé, in Jezus, ta presveti dar, je visel med nebom in zemljo in zaklical: „Dopolnjeno je.“ Velika tihota je bila na Golgati, ko je bil Jezus umerl, zakaj bilo je spremenjenje kervavega daru na križu, kakor se tudi pri povzdigovanji sv. maše kruh in vino v Jezusovo telo in njegovo sv. kri spremeni. — Bilo je spremenjenje pri Jezusu, ker se je bila njegova sv. duša od telesa ločila: — bilo je spremenjenje v natori, ker je solnce otemnelo, zemlja se tresla, in so skale pokale; — bilo je spremenjenje pri mertvih, ker so se grobovi odpirali, ter so mertvi iz njih vstajali in se živim prikazovali: — bilo je spremenjenje pri ljudeh, ker so polni strahu in groze obledeli in si na persi terkali, ko so gledali te strašne reči, ki so se vpricho njih godile; — bilo je spremenjenje v tempeljnu, ker se je zagrinjalo pred nar svetejšim od verha do tal pretergalo v pričevanje, da je stare zaveze konec. Tudi pekel se je stresel pri tem spremenjenju, ker satanova moč je bila razrušena, in veliko delo odrešenja dokončano.

Preljubi! pogledati na mertvega Jezusa na križu je res strašno. Ta bodeča ternjeva krona, ta globoka rana na ramenih, ki mu jo je bil težki križ naredil, te prebodene roke in noge, to vse z ranami obdano in s kervjo polito sv. Telo nas opominja na prerokove besede, ki pravi: „Videli smo ga, moža vsega ranjenega od temena do podplatov; nima nobene podobe; je kakor gobov, kakor eden, ki ga je Bog vdaril, ki ga je Bog z avergel.“ — Pa z Jezusovega križa pride tudi tolažba in mir v človeške serca. Na milijone jih je že h križanemu Jezusu svoje oči zaupljivo povzdignilo. Pred njim svoje kolena priklanja ves keršanski svet, ker s križa se po celem svetu razlega beseda večne ljubezni: „Oče, odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo“, kakor je Jezus molil ne le za svoje sovražnike, morivce, ampak tudi za nas, ki oslepljeni od grešne sladnosti večkrat ne vemo, kaj da delamo.

S križa je Jezus govoril: „Še danes boš z menoj v raj;“ še danes ko ura tvoje smerti bije, in ti z zgrevanim srcem k meni kličeš: „Gospod, spomni se mene“, bom se tvoje duše usmilil. Te besede tudi nam veljajo. — S križa je Jezus rekel: „Žejen sem.“ Hotel je reči: žeja me po zveličanju naših duš. Njegovo žejo mu zamoremo s pobožnim in gorečim življenjem pomanjšati. Kaj, ali mu bomo tudi mi jesiha z žolcem zmešanega

ponudili, to je s grehom mu povračevali njegovo veliko ljubezen? Nikdar ne, marveč poslušajmo kako Jezusova beseda s križa doni: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil.“ S temi besedami nas hoče odrešenik prav živo opomniti na groza veliko terpljenje, ktereга je terpel kakor človek, ki je od Boga zapuščen. Živimo tako, da Jezus ne bo vzroka inel čez nas tožiti: „Moj kristjan, zakaj si me zapustil? Glej, kaj vse sem zate preterpel! kje je bolečina enaka moji bolečini? zato me vsaj ti ne zapusti!“

Tako je visel Jezus na oltarju sv. križa kakor dar in darivec ob enem; v njegovih rokah so bili žebliji kakor ključi, s kterimi svojim zvestim prijatlom nebesa odpira in pekel zapira; in v njegovih nogah so bili žebliji kakor vezi ljubezni do svojih zvestih, kterim je rekel: „Jes ostanem pri vas do konca sveta;“ svoj križ, na kterem je pa on umerl, kaže on v znamenje odrešenja nebesom in zemlji in nam pravi: „Glejte, jes sem jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.“

Še enkrat so se približali vojaki, da bi bili telo mertvega Jezusa s križa sneli; pa on, ki je bil svojemu Očetu pokoren do smerti na križu, hotel nam je svojo ljubezen še po smerti skazati. Vsi udje njegovega sv. Telesa so bili že ranjeni in s kervjo obliti, le njegovo serce še ne, ta sedež njegove ljubezni in njegovih bolečin; pa on je hotel, da je tudi to njegovo serce rano dobilo. Vojak se je približal s sulico, njegovo sv. serce prebodlo, iz ktereга je v gotovo znamenje smerti kri in voda pritekla. Tako je Jezus tudi zadnjo kapljico svoje kervi v zveličanje sveta daroval. Njegovi prijatli so potem Jezusovo telo v Marijino naročje položili, in ga tako po rokah njegove in tudi naše matere podarili vsem tistim, kterim je Jezus rekel: „Moje meso je resnično jed“, kar nas živo opominja na sv. obhajilo pri sv. maši. Jožef Arimatejec in Nikodem sta zdaj njegovo sv. telo umila, ga v platno povila in pokopat nesla. In kakor pri koncu sv. maše mašnik z besedo „ite missa est“ pričujočim oznanja, da je sv. daritev opravljena, tako je tudi pokop Jezusov oznanil, da je odrešenje sveta dokončano. Vsi pričujoči so se potem ginjeni z Golgate na svoj dom podali, tam v britkosti svoje duše Jezusovo smert premišljevat in čez-njo žalovat.

Tudi mi, ki smo zdaj pri tem premišljevanju pri Jezusovi kervavi daritvi na Golgati se v duhu znajdlj, se bomo kmalo s te hiše božje na svoj dom vernili. Da bo pa to premišljevanje globoko v vaših sercih ostalo, podam vam danes v spomin na kervavo Jezusovo daritev sv. sulico, ki je Jezusovo serce prebodla, in pa žeblje, s kterimi pribit je na križu visel, ker tudi sv. cerkev v spomin teh sv. svetinj v pestnem času poseben praznik obhaja; in to sv. cerkev po vsi pravici stori. Če mi že tisto orodje vsi začudjeni ogledujemo, ki ga je kakošen serčen vojak v vojskah nosil, tako nam mora tudi sveto biti tisto orodje, ki je nebeskega zveli-

čarja v odrešenje sveta ranilo. — Sv. sulica je postala ključ k Jezusovemu sercu, iz kterega sv. cerkev svoje življenje prejme, in h kateremu se pobožni kristjanje vedno zatekajo. — Sv. žebli so bili sicer orodje judovske divjosti, ki je Jezusa na križ pribila: nam pa so odperli njegove sv. rane, ta studenec posebnih gnad božjih. Kakošno vrednost jim je pa Jezus dal, razvidi se iz tega, ker je rane na rokah, in nogah in na strani na svojem sv. telesu obdržal, in ž njimi okinčan v nebesa se vernil. Nas pa te sv. rane prepričujejo resnice, da je Jezus slavno vstal od smerti, ker tudi nam on pravi, kakor je sv. Tomažu rekel: „Položi svoje perste v moje rane in svojo roko v mojo stran, in bodi veren; blagor jim, ki ne vidijo in vendar verujejo.“

Preljubi! ker si mi moramo iz vsakterega premišljevanja Kristusovega terpljenja kakošen nauk za zveličanje svoje duše povzeti, mora nas tudi današnje premišljevanje na nekatere resnice k popoljšanju našega življenja opomniti.

Če kdo vpraša, kaj mu je storiti, da bo v nebesa prišel, lahko mu je odgovoriti: Bodi pravičen! Pa veliko jih je, ki bi na ta odgovor rekli: „Saj sem pravičen; delam in tudi molim, nisem nič vkradel in oropal, nisem nobenega vbil, nobeden mi ne more kaj posebno hudega dokazati.“ Takim bi se lahko odgovorilo: Prijatelj, to je vse premalo.* Ti si le pravičen pred ljudmi, pa moraš tudi pred Bogom pravičen biti. Pravičen pred Bogom si pa le tačas, če si terden in zvest v sv. katoliški veri, tako da nobeno zaničevanje in lažljivo obrekovanje te sv. vere v tvojem sercu omajati ne more; pravičen pred Bogom si le tačas, če nimaš nobenega smertnega greha nad seboj, če se znajdeš v stanu posvečujoče gnade božje in že moreš veliko bogastva na dobrih delih pokazati. Če si tak, potem si pravičen pred Bogom, in če v takem dušnem stanu ostaneš, zamoreš po vsi pravici zveličanja pričakovati; zakaj terdna vera, duševna čistost brez smertnega greha, posvečujoča gnada božja v sercu in pa bogastvo na dobrih delih kažejo kristjana, ki je tudi pred Bogom pravičen. Po teh znamenjih se pa tudi pravi katoliški kristjan loči od tistih, ki so tega častitljivega in svetega imena ne vredni. Tacega v resnici pravičnega kristjana ne premaga nobena težava tega življenja; njemu se ni treba ne smerti ne sodbe božje bati. Ali kako malo jih je tako srečnih, da bi jim vest tako veselo spričevanje dajala! Le predobro vemo, da imamo vsi dosti vzroka, na svoje persi terkati in zdihovati: „Bog bodi meni grešniku usmiljen!“ Žalosten je dušni stan vsakterega, ki je tako nesrečen bil, da je Boga s kakim smertnim grehom razžalil. Nemirna vest, strah pred smertjo in sodba mu življenje grena. Pa Jezus, ki v², da smo revni ljudje, se takemu z neskončno ljubeznijo približa, mu pokaže že belj, ki je njegovo sv. nogo prebodel, in mu prijazno reče: „Vzdigni se od svojega padca; glej, s kervavo nogo te iščem, kakor dober pastir svojo zgubljeno ovčico;

pojdi z menoj, ker moj Oče je poln usmiljenja do tistih, ki se z zgrevanim srcem k njemu vernejo.“ O blagor mu, kateri ta glas svojega dobrega pastirja zasliši, in za njim gre!

Hujši kakor prvi padeč v greh je pa, ko se kdo poverne v greh, in bolj žalostno je, če kdo zopet stori greh, kterege se je spokoril. Tu se že ne more vse le človeški slabosti pripisati, ker tak že iz lastne skušnje ve, kaj se pravi greh storiti, in pa hudo vest seboj nositi; mogel bi bil torej premisliti božje usmiljenje, ki ga ni zaverгло, ampak po storjenem grehu ga v gnado sprejelo. Pa na vse to ni porajtal in je zopet grešil. Strah pred grehom se je s tem zmanjšal, kakor tudi strah pred večno kaznijo; znabiti je še celo začel svoj greh izgovarjati in si misliti: „Kaj tacega sem pa storil? saj drugi tudi niso nič boljši. So že take okoljsčine prišle, da si nisem mogel pomagati, saj sem se dosti časa premagoval.“ S takimi praznimi izgovori hoče revež svoj greh prikrivati. Jezus se mu pa zopet približa, mu pokaže že b e l j svoje d e s n e roke in mu reče: Glej, zavoljo tebe je bila moja roka prebodena. Tukaj je ključ, s katerim sem ti nebesa odperl, ti si pa mojo ljubezen zaničeval; pa s tem ključem ti zamorem zopet nebesa odpreti. Spreoberni se toraj, še je čas, dokler ne umerješ. Čuj in moli, da te skušnjava spet ne premaga. Zatajuj samega sebe, in ogiblji se nevarnih prijatlov in krajev!“ Gorje mu, kateri tega Jezusovega glasu ne posluša, kateri tudi potem ne vstane, ko se je v prejšni greh povernil, on je že blizo tistega dušnega stanu, ki se mu nespokornost pravi. Nespokornost pa je strašna reč. Duša taka je z grehi zvezana, ljubi le hudobije, sovraži pa dobre dela, ne misli na grevengo in poboljšanje življenja, se zoperstavlja vestnemu opominovanju, hoče le sladnosti tega sveta uživati, dokler je še mogoče. V srcu tacega resnobno doni glas Jezusov ki pravi: „Oslepljeni grešnik! še zadnjikrat se daj svariti! Videl sem te v duhu na oljski gori in s križa med svojimi sovražniki in morivci stati, slišal sem tvoje zaničevanje in zasramovanje. Nebesa si zapravil pa poglej tukej že b e l j moje l e v e roke. Pekel sem tebi zaperl, zdaj pa sem pripravljen, ti ga odpreti kakor razbojniku, ki je na levi strani umerl. Še je čas, pa zadnji čas — spreoberni se. Če so tvoji grehi tudi brezštevilni, kakor je pesek ob morju, še zadobiš odpuščanje, če se jih zgreviš in spokoriš. Desnemu razbojniku na križu sem odpustil, tudi tebi sem pripravljen odpustiti.“

Še hujši kakor nespokornost je pa popolnoma vternjenje v grehu. Tak človek vse zaničuje in zanemarja, kar je svetega; ves leži v blatu pregreh. Njegova vest je vtihnila, gnada božja ga je zapustila, zakaj vzel je on sulico hudobije v svoje roke, in je ž njo Jezusovo srce prebodel. Zastonj je bila zanj tista sv. kri prelita, ki je po prebodenju s sv. sulico iz njegovega serca tekla. Njegova sv. kri pride čeznj, kakor so kervoželjni judje pred Pilatom vpili. — Tacih oterpnjenih kristjanov je pa, žalibog! dandenašnji

veliko, ker se sv. vera in pobožno življenje z nogami tepta in sv. cerkev božja z besedo in z djanjem preganja.

Sklep.

Vprašaj zdaj prav odkritoserčno sam sebe, moj kristjan! v kakošnem stanu se tvoja duša nahaja? Glej zdaj je čas gnade, v katerem te Bog pričakuje. Pirtecij k njemu, če si v greh zabredel, prosí za odpuščanje, če si v greh se povrnil. In ko bi bil tudi do zdaj v nespokornosti ali celo oterpujenosti živel, nikar ne obupaj! Usmiljenje božje je veliko, pa ima tudi svoje meje. Zato se naglo- ma spreoborni k Bogu, dokler te še sprejeti hoče, in prosí Jezusa, da bo s sulico ljubezni tvoje serce prebodel, in z žebli sv. gnade te v keršauskem pobožnem življenju vterdil! Amen.

4. postna pridiga.

„Jožef je kupil tančice, je telo Jezusovo s križa snel in zavil v tančico, in položil v grob, kateri je bil izsekán iz skale, in je priváil kamen pred duri groba.“
Mark. 15, 46.

V v o d.

Tista dežela in tisti kraji, kjer je bil Jezus rojen, kjer je učil, terpel in umerl, od smerti vstal in v nebesa šel, so že več ko 18 sto let kristjanom zanimivi in sveti, in veliko tavžent ljudi jih je iz vseh krajev sveta v tem času v sv. deželo romalo, te sv. kraje obiskat in počastit. Kakor so pa častitljivi za nas tisti kraji, v katerih so se skrivnosti našega odrešenja godile in dopolnile, tako drage so pobožnemu kristjanu tudi vse tiste reči, ki so s Sinom božjim Jezusom Kristusom v kakošno zvezo prišle, naj jih bi bil že sam rabil, ali pa naj bi bile služile drugim za orodje pri njegovem sv. terpljenju in križanju. Od tega lepo piše papež Inocenci VI. ki pravi: „Presveto terpljenje našega Gospoda in odrešenika se spodobi tako častiti, da mi pri omenenju posameznih skrivnost in zaslug njegovega terpljenja tudi posamezne orodja tistega sv. terpljenja častimo. Te sv. orodja moramo vsi pravoverni kristjanje povsod častiti, posebno pa v tistih krajih, kjer jih shranujejo.“ Tacih reči in orodij pa, ki so se pri Jezusovem terpljenju in njegoví smerti rabile in so s tem posvečene, se je veliko do današnjega dne ohranilo, in kristjanje jih visoko časté v tistih krajih, ki so tako srečni jih imeti. Tudi tisto platno, v ktero zavito je telo

mertvega Kristusa v grobu počivalo, so pobožni verniki po Kristusovem vstajenju iz groba za drago svetinjo imeli, hranili in čistili, in to sv. platno ali ta pert se zdaj hrani in časti v mestu Besançonu na Francoskem. V tem pertu se vidi vtisnjena podoba našega Zveličarja Jezusa Kristusa z dragimi znamenji njegove smerti, in veliko čudežev se je po tej presveti svetinji že godilo. Tudi mi obhajamo v postnem času en petek spomin tega sv. perta, in tisti dan se pri sv. maši moli: „O Bog, ki si nam v pertu, v ktere ga je bil Jožef zvil tvoje presveto telo potem, ko ga je bil s križa snel, znamenja svojega terpljenja zapustil, dodeli milostljivo, da bomo po tvoji smerti in po tvojem pokopu k čistiljivemu vstajenju pripeljani.“ —

Premišljujmo torej danes sv. prijaznost, ki jo je bil Jožef Arimatejec Zveličarju skazal, in prevdarimo nauk, ki ga nam to njegovo sv. delo daje. Pripravite se!

Razlaga.

Jezus Kristus je bil veliko in nezapopadljivo skrivnost svoje ljubezni in našega odrešenja dokončal; on začetnik vsega življenja je prostovoljno nar grozovitniše smerti na križu umerl. Njegovo sv. truplo je na križu viselo, mrtvo brez duše, vse kervavo, vse v ranah; njegovi aposteljni in učenci so bili Kalvarijo zapustili, nobenega ni bilo blizo mu zadnjo čast skazat, in skorej se je bilo treba bati, da bo njegovo sv. telo djano v jamo, ki je bila na Golgati za vse hudodelnike sploh pripravljena, in na tihem brez vsega počeščenja pokopano. Pa večni nebeški Oče je čul nad dragim truplom svojega ljubeznjivega Sina in je dvema možema misel in serčnost dal, Jezusov pokop oskerbeti. Eden izmed njih je bil Jožef rojen v Arimateji, dober, pravičen bogat mož in svetovavec v Jeruzalemu; bil je tudi učenec Jezusov, pa kakor sv. pismo pravi, le na skrivnem, ker se je Judov in njih zasramovanja bal; pa če je bil tudi preveč boječ, vendar se ni bil dal zapeljati, da bi bil v svet in krivično djanje privolil, ko so bili Jezusa v smert obsodili; zato mu sv. Lukež hvalo daje, da je bil dober in pravičen mož, kateri je tudi sam čakal božjega kraljestva. Ta Jožef tedaj je serčno šel k Pilatu, in ga prosil, da bi bil kakor Jezusov učenec smel njegovo telo vzeti in ga pokopati. Pilat je potem k sebi poklical tistega stotnika, ki je bil pri Jezusovem križanju na Kalvariji pričujoč, in ga je baral, ali je Jezus resnično že mertev. Ko je bil pa po njem zvedel, da je križani Jezus že umerl, ukazal je, njegovo telo Jožefu izročiti in prepustiti. To je bil lep dar, neprecenljivo drag zaklad! — Kdo bi bil v stanu, neizrečeno veliko in sv. veselje Jožefovo izreči in popisati, ko je zališal, da mu Pilat to sv. Telo da? Zato pravi sv. Ambrož: „Sv. evangelist tega srečnega moža po vsi pravici bogatega imenuje;

kako bi namreč tisti ne bil bogat, ki ima Jezusa Kristusa?“ — Jožef se je potem berž v mesto podal, in je kupil platna, da bi bil sv. telo vanj zavil; njemu se je še pridružil pobožen Nikodem in mu je želel pri tem sv. delu pomagati; ta je seboj prinesel zmesi mire in aloe okoli sto liber, da bi bila po navadi telo Gospodovo mazilila. Ker je bila sabota že blizo, to je judovski praznik, na katerem je bilo Judom prepovedano merive pokopavati, hitela sta telo Jezusovo s križa sneti, sta ga mazilila z balzomom, ga zavila v tančico z dišavami vred, kakor je bila šega pri Judih, in sta ga položila v nov grob, v katerega še nihče ni bil položen in sta še kamen pred grob privalila, v katerem je imel počivati do svojega žastitljivega vstajenja. — Kdo si more misliti, s kakošnim spoštovanjem sta ta dva bogaboječa moža sv. Jezusovo truplo prijela in mu svoje češčenje skazovale? Ni brez pomena sv. Marka opomnil, da je Jožef novo platno kupil, v katerega je telo Gospodovo zavil, ker on je bil bogat, in je v svoji hiši gotovo dosti belega in tankega platna imel. S tem nam ni hotel le naznaniti, da se to platno še nikdar ni rabilo, ampak hotel nam je tako rekoč v podobi povedati, da je Jezus svojo neomadeževano svetost in nedolžnost do smerti ohranil in seboj v grob vzal. Od te skrivnosti sv. Beda pravi, da se je od teh dveh sv. mož, od Jožefa in Nikodema, sv. cerkev naučila, kako je treba z Jezusovim sv. telesom ravnati, kako ga skrivnostno pokopati, kako ga prejeti. V spomin na to, da sta ta dva sv. moža Jezusovo sv. telo mazilila, ga v novo belo platno povila, in ga na kamen položila, je tudi sv. cerkev zaukazala, da se oltar, na katerem se daritev sv. maše opravlja, iz popolnoma novega kamna mora narediti; v ta spomin se tudi oltar s sv. oljem mazili, in se pri sv. maši Jezusovo sv. telo položi na bel pert, ki se po Gospodovem telesu imenuje korporale, to je, telesni pert; tako delati, je bilo že starodavna navada v sv. cerkvi in sv. papež Silvester je pa bil postavil, da se drugače ne sme delati. Od tega sv. Optat lepo govori, ko piše: „Kdo ne ve, da se pri daritvi sv. maše oltar z belim platnom pogerne, v spomin tiste drage in svete prijznosti, ki jo je Jožef Arimatejec božjemu telesu skazal?“

Preljubi! zdaj smo razvidili, kako je Jožef Arimateje s sv. telesom Gospodovim ravnal, s kakošnim spoštovanjem ga je s križa snel, in kako se po njegovem zgledu sv. cerkev pri opravljanju daritve sv. maše belega platna poslužuje in Jezusovo presveto telo nanj polaga. Tako delati se je sv. cerkev od Jožefa Arimatejca naučila. Kaj se bomo pa mi od njega naučili?

a) Sv. Gregor Naciancenski pravi: „Ravnanje pobožnega svetovca Jožefa mora vodilo in postava našega ravnanja biti, to je, tudi mi moramo ravno tako skerbni biti, kakor je bil Jožef, kader v zakramentu sv. rešujega Telesa Gospodovo Telo prejmemo. Mi se moramo varovati, v umazani pert nečiste vesti ga poviti; mi se moramo varovati, v grob hudobnega serca ga položiti, ki je polno

mertvaških kosti, polno grehov," in sv. Beda piše: „Telo Gospodovo v belo platno poviti nič drugega ni, kakor ga s čistim srcem prejeti.“ —

Mi vemo, ljubi moji! da je v zakramentu sv. rešnjega Telesa Jezus Kristus z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, po božji in človeški natori resnično pričujoč, in da ga mi pri sv. obhajilu v podobi kruha v živež svojih duš prejmemo. Sv. Pavel pravi: „Posvečeni kelh, ki ga posvečujemo, ali ni vdeleženje kervi Kristusove? In kruh, ki ga lomimo, ali ni vdeleženje Telesa Gospodovega? Kako bi tedaj zamogli tako prederzni biti, k mizi Gospodovi pristopiti s srcem, ki je z grehom ognjušeno in naj čistejšega in naj svetjšega Jezusa v nečisto serce sprejeti? Povejte mi, ako bi kak mogočen in imeniten kralj vam oznanil, da vas hoče v vaših hišah obiskati, ali bi si pač upali, ga v kaki umazani, nesnažni, nepometeni sobi sprejeti? Gotovo bi se nobeden ne prederznil, kaj takega storiti, ker bi se vsakteri pravične kazni bal zavoljo zaničevanja, s katerim bi bil kralja v svoji hiši sprejel, ampak vsak bi, kolikor bi bilo mogoče, svojo hišo očedil in okinčal, in si s tem prizadeval svojega kralja počastiti. Zdaj pa premislite, kaj se pri sv. obhajilu zgodi! Pri tem sv. delu ne pride kak pozemeljsk kralj k nam, ampak pride kralj vseh kraljev, vsegamogočni Gospod nebes in zemlje, in on ne pride nas le memogrede obiskat, ampak pride stanovanje v naših srcih vzet. Ali ga torej po svoji moči ne zaničuje in zasramuje vsak kristjan, kateri se prederzne, ga v serce sprejeti, ki je zavoljo grehov in hudobij postalo satanovo stanovanje? Povejte mi, ali bi se ne grozili in ne spoznali za naj hujšo pregreho tega djanja, ko bi kak hudobnež sv. hostijo iz monštrauce vzet, in jo v blato vergel? — Enake hudobije bi se pa ti, moj kristjan! krivega storil, ko bi v nečisto, to je z grehom omadeževano serce sprejel pri sv. obhajilo sv. Telo tistega Jezusa, kateremu se nad vsakterim grehom neizrečeno gnjusi; ne mogel bi se potem pritožiti, ko bi te zavoljo take hudobije pravična sodba božja zadela, in bi se tebi tista nesreča prigodila, kakor nekemu človeku, od kterega sv. evangelje pravi, da je bil brez vsega usmiljenja v zunajno temoto veržen, ker ni bil oblečen v svatovske oblačila na svate prišel. Zato nas opominja sv. apostelj Pavel, ki pravi: „Človek naj sam sebe presodi in tako naj je od tega kruha in pije od kelha. Zakaj kdor nevredno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega.“ Zato je bilo v starih časih navada, da je mašnik poprej kakor je sv. obhajilo deliti prišel, pričujočemu ljudstvu z močnim glasom rekel: „Sveto ni za grešnike, ampak za svete.“ Preljubi! naše serca morajo biti čiste kakor belo platno in svete, kader hočemo pri sv. obhajilu Telo Gospodovo vredno prejeti. Ali smo mi to resnico vselej dobro premislili, kader smo k mizi

Gospodovi pristopili? — Strašni sodnji dan, na katerem se bo vest vsakterega človeka razkrila, bo tudi v tej zadevi marsikaj razodel! Spoznalo se bo, kolikokrat je bilo sv. rešnje Telo položeno na jezik tega ali unega mladenčca, ktereга serce je bilo polno nespodobnih želj! Vidilo se bo, kolikokrat je Jezus prišel v serce te ali une mlade ženske, ki je pregrešne sladnosti vsa gorela! Razodeto bo tačas, kolikokrat je Jezus obiskal dušo marsiktereга lakomneža, ktereга roka je še kervavela od potu in kervi zatiranih revežev, in ki je veliko krivičnega blaga v svojem premoženju imel! Odkrila se bo tačas resnica, da je Jezus z britkim sercem se moral skleniti z marsikterim nečistnikom, ki svojih pregrešnih zavez ni hotel raztergati. Da kratko rečem: na strašni sodnji dan se bo pokazalo, kako velikokrat je Jezus pri sv. obhajilu v človeške serca prišel, ki so bile polne mertvaških kosti, polne duševnega smradu, polne greha, polne lastne ljubezni in hinavščine. Zato vam še enkrat zakličem s sv. aposteljnomo, in vas opominjam z besedami: „Človek naj sam sebe presodi, in tako naj jé od tega hruha in pije od kelha. Zakaj kdor nevredno jé in pije, si sodbo jé in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega.“

Jožef Arimatejec je bil kupil novega, belega in čistega platna, da bi bil vanj zavil sv. Telo Gospodovo. Kakor smo slišali, pomenja to platno čistost serca in vesti in vselej, prej ko pravo Telo Gospodovo pri sv. obhajilu prejmemo, moramo mi to čistost serca in vesti kupiti, to se pravi, mi se moramo truditi jo pridobiti s tem, da svojo vest skerbno preiščemo, da svoje spoznane grehe serčno obžalujemo, da terdno sklenemo, raji umreti kakor Boga še s kakošnim smertnim grehom razžaliti, da dano pohujšanje po moči poravnamo, da se odkritoserčno spovemo, in da sploh resnično pokoro za svoje grehe delati začnemo.

b) V sv. mertvaško platno, v ktereга povit je naš Gospod in Zveličar v grobu ležal, so se bile znamnja njegovega sv. terpljenja vtisnile, na platnu se je torej videlo kdo je v njem ležal. — Preljubi! to nas imenitno resnice uči: Kaderkoli namreč mi sv. Telo Gospodovo pri sv. obhajilu prejmemo v svoje serce, mora to serce tudi na sebi imeti znamenja, da ga je Jezus s svojo pričujočnostjo počastil. V vseh naših mislih in v vsem našem obnašanju se mora kazati, da Jezus v nas stanuje da je On v nas in mi v njem, tako da zamoremo s sv. aposteljnomo reči: „Živim, pa ne jes, ampak Kristus živi v meni.“ To se bo pa potem zgodilo, če si bomo resnično prizadevali, njegovo sv. življenje posnemati, in mu v mislih, besedah in djanjih podobni postati. Zato pravi sv. Pavel: „Ravno mislite med seboj, kar Jezus Kristus,“ in sv. Janez piše: „Kdor pravi, da v Kristusu ostane, mora tudi tako živeti kakor je on živel“, ja po besedah sv. Gregorja mora kristjan drugi Kristus biti.

Iz tega razvidiš, moj kristjan! kaj ti je storiti, kader Jezus pri sv. obhajilu tvoje serce obiše. V znamenje njegove sv. pričujočnosti se morajo v tvojem življenju tudi njegove sv. čednosti kazati, njegova ponižnost, in krotkost, njegova čistost in poterpežljivost, njegova zmernost in pravičnost, njegovo usmiljenje in ljubezen. Sv. Avguštin pravi: „V resnici kristjan je le tisti, ki je proti vsem usmiljen, ki storjeno krivico rad pozabi; ki bolečino svojega bližnjega čuti kakor svojo lastno; ki se pred ljudmi poniža, da bi bil pred Bogom in pred angeli povišan; ki pozemeljske reči zaničuje, da bi nebeške si pridobil; ki ne pripusti, da bi se revež zatiral; ki nesrečnim na pomoč pride, in se pri pogledu solz svojega bližnjega sam joka. Ime kristjana ima pa tak zastoj, kateri Kristusa ne posnema. Kaj ti to pomaga, če se imenuješ, kar nisi, in če ime koga drugega na sebi imaš? Če si rad kristjan, tako stori, kar Jezus od tebe tirja, in potem to ime po pravici nosiš.“

Kakor iz teh besed sv. Avguština spoznamo, mora se sad prejetega sv. obhajila v tem razodevati, da mi svoje življenje po Jezusovem sv. življenju vravnamo. Jezus je rekel: „Kakor mladika ne more roditi sadu sama od sebe, ako ne ostane na terti, tako tudi vi ne, ako v meni ne ostanete. Jes sem terta, vi mladike; kdor ostane v meni in jes v njem, on rodi veliko sadu; ker brez mene ne morete nič storiti.“ Če se pa ta sad našega zedinjenja z njim v našem življenju še ni v tem pokazal, da bi mi njegove sv. čednosti posnemali, kdo drug je to zadožil kakor mi, ki nismo pridno delali s tisto gnado, ki nam jo je On v vsi obilnosti podelil?

Ko bi mi bili le nanj in na moč njegove sv. gnade zaupali, in ko bi se mi bili stanovitno nauka sv. Pavla držali, ki nas opominja, „hudobiji in posvetnim željam se odpovedati, pa trezno, pravično in bogaboječe na tem svetu živeti,“ nikdar bi nas skušnjave ne bile premagale, mi bi bili vselej sovražnike svoje duše premagali, bi bili bogati na čednosti in zasluženi pred Bogom postali, in bi z vso svestjo zamogli pričakovati krono večnega življenja, ki je Bog vsem tistim obljubil, ki v dobrem do konca stanovitni ostanejo. Če bomo pa enkrat z praznimi rokami pred Jezusov sodnji stol prišli, kako bomo mogli obstati in k veselemu vstajenju priti? „Ako kdo v meni ne ostane, pravi Jezus, bo venkaj veržen kakor mladika, ki je od terte odsekana, vsahnila bo, in jo bodo pobrali in v ogenj vergli.“

Sklep.

Sv. škof Gregor pripoveduje, da je o njegovem času na Francoskem se znašel mladeneč, ki mu je bilo Jusor ime, in ki je tako sveto živel, da se je pri njegovem pokopu veliko čudežev zgodilo,

in da so ga zato ljudje začeli kakor svetnika častiti. Iz spoštovanja do rancega so pustili sobo, v kateri je ta mladeneč živel in umeril prazno, in noben si ni upal v njej stanovati. V tem se je pa v tej sobi veliko prahu nabralo, in v kotih je bilo vse s pajčevino prepreženo. Tu se nekega dne ranki mladeneč prikaže hišnemu služabniku v spanju, in mu zaukaže sobo čediti. — Preljubi! Če ta mladeneč, ki je bil že v družbo svetnikov sprejet, ni mogel v svoji nekdanji pozemeljski sobi gnjusobe terpeti, kako nespodobna je potem še le naša neskerbnost, če se mi za gnjusobo svojega lastnega serca ne pečamo, ki ni nikdar dosti čisto v božjih očeh, ali če mi celo do zadnje ure svojega življenja odlašamo, svoje serca gnjusobe greha očistiti? Gnade polni, sveti čas, v katerem se mi zdaj najdemo, nas vedno opominja, naj iz svojega serca blato greha spravimo in vredno stanovanje pripravimo Jezusu, ki želi po velikonočnem sv. obhajilu k nam priti. Presodimo tedaj najprej sami sebe in očistimo svoje serca z odkritoserčno in zgrevano spovedjo, da bo naše serce postalo belo kakor tisto platno, ki ga je bil Jožef Arimatejec kupil in vanj Jezusovo sv. Telo povil. In kader bomo enkrat Jezusovo presveto Telo v svoje serce prejeli, potem se na duši čiste vedno ohranimo; mislimo, kakor je Jezus mislil, in živimo, kakor je on živel, da bomo k veličastvu veselega vstajenja prišli. Amen.

5. pridiga: Čemu je Jezus svoje svete rane ohranil?

„Kaj so tiste rane na sredi tvojih rok?“
Cahar. 13, 6.

Vvod.

V petek pred sredpostno nedeljo obhajamo praznik in spomiu Jezusovih petero svetih ran. O vseh časih so kristjanje te sv. rane Gospodove ljubili, čistili in pri njih v vseh dušnih in telesnih potrebah pomoči iskali. Sv. Bonaventura je bil od ljubezni do teh svetih ran tako vnet, da je zdihoval: „O kako srečna je bila sulica, kateri je bilo pripuščeno, Jezusovo sv. stran in njegovo ljubeznjivo serce odpreti! O ko bi bil jes namesto tiste sulice, nikdar bi se ne bil pustil spet vun potegniti, ampak rekel bi bil: to naj bo moje stanovanje v večnosti; tukej hočem ostati, ker to stanovanje sem si zvolil.“ Tej ljubezni pobožnih kristjanov do Jezusovih ran se ne moremo čuditi; saj je Zveličar sam po svojem vstajenju iz groba apostelnom svoje rane pokazal kakor znamenja svoje zmage čez greh, smert in pekcl; saj so te rane govoreče priče njegove lju-

bezni in pa studenci, iz katerih vsa gnada in vse zveličanja nam izvira; saj so te roke tudi odperta in pripravljena pot k Jezusovemu sv. sercu. Ako mi, preljubi! vse to dobro prevdarimo, potem bomo tudi razumeli, zakaj so v vseh časih kristjanje te sv. Gospodove rane ljubili, častili in jih v duhu pobožno poljubovali, in zakaj sv. cerkev čiščenja sv. ran Jezusovih ni le poterdila, ampak je celo v postnem času, kateri je v premišljevanje Jezusovega terpljenja in njegove smerti posebno odločen, poseben praznik v počeščenje petero svetih ran Gospodovih postavila. — Zakaj pa je naš Gospod in odrešenik rane na rokah, in nogah in na strani še po svojem vstajenju ohranil? Na to vprašanje bom danes odgovoril, ter rečem: On je to storil, da bi bil nas v veri poterdil, naše upanje oživil in našo ljubezen užgal. — To bo zapopadek našega današnjega premišljevanja; pripravite se!

Razlaga.

1. Naš Zveličar je bil v dan svojega častitljivega vstajenja iz groba skoz zaperte duri k apostelnom prišel. Apostelnjani so se prestrašili in so menili duha videti, zakaj če tudi se je bil on že nekaterim izmed njih prikazal, vendar le še niso verjeli, da je resnično od mertvih vstal. Kristus jim je pa rekel: „Kaj ste prestrašeni, in take misli obhajajo vaše serca? Poglejte moje roke in noge, da jes sem sam. Potipajte in pogledjte, saj duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jes imam. In ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge.“ Hotel je s temi besedami reči: „Poglejte roke in noge, ki so bile na križ pribite, pogledjte rane, ki so jih žebliji naredili; pogledjte mojo prebodeno stran, pogledjte in potipajte moje telo, je še vedno tisto, ki je mertvo na križu viselo in je bilo v grob položeno. Poglejte te rane in prepričajte se, da sem jes sam.“

Tako je naš Zveličar svojim apostelnom pokazal svoje rane, jih prepričati, da je resnično na križu terpel in umerl. — S tem jim je pa tudi dokazal, da je po svoji božji vsegamogočnosti od smerti vstal; zakaj ravno tisti, ki je bil malo dni poprej na križu svojo kri do zadnje kaplje prelil, in od ktereга resnične smerti je njegova prebodena stran pričala, je zdaj z živim telesom pred njim stal, in jim je v znamenje svoje zmage čez smert kazal rane na rokah, na nogah in na strani. Ali so zamogli apostelnjani potem še kaj dvomiti? Ali niso bili s tem popolnoma prepričani, da je Jezus vsegamogočni Sin božji, da je on obljubljeni Mesija, in odrešenik sveta, ki ga je Bog sam na svet poslal? Ali niso zdaj na tanko previdili, da se je vse spolnilo, kar so Mozes, preroki in sv. psalmi od odrešenika pripovedovali, da bo namreč terpel, in tretji

dan zopet iz groba vstal? — To je spoznal tudi sv. Tomaž, ki je pri oznanilu, da so drugi „aposteljni Gospoda vidili, odgovoril: ako ne vidim na njegovih rokah znamenaj žebeljev in ne denem svojega persta v rane žebeljev, in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.“ Zakaj kakor hitro mu je Jezus svoje roke podal in mu rekel: „Vloži svoj perst semkaj in poglej moje roke; in podaj svojo roko, in položi jo v mojo stran, in ne bodi neveren ampak veren,“ se je Tomaž k njegovim nogam vergel, in je svojo vero vanj izrekel z besedami: „Moj Gospod in moj Bog!“ Ti si moj Gospod, ki si te rane na križu prejel in smert prestal; ti si pa tudi moj Bog, ki si svoje telo s temi ranami spet k življenju obudil. — Naš odrešenik je tedaj, kakor sv. Avguštin pravi, s temi svojimi peterimi ranami zacelil rane dvomljivosti v srcih svojih aposteljnov, in jih vterdil v veri na svojo božjo natoro in na svojo zmago čez greh, smert in pekel. Preljubi! s temi peterimi ranami se mora sv. vera v Jezusa pa tudi v naših srcih vterditi. Kako bi bilo pač mogoče, da bi ti, ko se na njegove sv. rane ozreš, še mogel dvomiti, da je on odrešenik sveta, da je za naše grehe umerl in resnično od smerti vstal? Kako bi bil človek, ki še misli da ima zdravo pamet, vstanu se vdeležiti tacih brezbožnih in pregrešnih pogovorov, ki se dandanešnji v veliko krajih zoper Jezusa, zoper njegov sv. nauk, zoper njegove čudeže, njegovo odrešenje, njegovo vstajenje govore ali pa v nemarnih listih berejo. Noben pameten človek tega ne bo storil, ampak vsakteri mora, kaderkoli Jezusove sv. rane na podobi vidi ali si jih pa v duhu pred oči postavi, s sv. Tomažem reči: Moj Gospod in moj Bog! Jes terdno verujem, da si ti Sin božji in odrešenik sveta; jes verujem, da si bil na križu ranjen zavoljo naših hudobij, da si bil zavoljo naših grehov udarjen, in da se naše dušne rane po tvojih telesnih ranah zaceliti morajo. Jes verujem, da si resnično od mertvih vstal, in da si nam po svojih ranah in po svoji smerti nebeško kraljestvo pridobil. — Le po tej veri bomo zveličani, preljubi! ker „brez vere je nemogoče Bogu dopasti in zveličan biti; kdor pa veruje, bo zveličan,“ pravi sv. pismo. —

2. Na to živo vero se naslanja tudi upanje odpuščanja naših grehov in pa upanje našega prihodnjega vstajenja, in s svojimi ranami je Jezus Kristus tudi to upanje v naših srcih oživiti hotel.

Jezus Kristus je naš odrešenik, in le v njega samega stavimo mi vse svoje zaupanje. In kaj mi od njega upamo in pričakujemo? — Mi upamo od njega odpuščanje grehov in večno življenje. Mi upamo od njega odpuščanje grehov, ker je on za naše grehe na križu umerl; mi upamo od njega pa tudi večno srečno življenje, ker je on za nas od smerti vstal. „Jezus Kristus, naš Go-

spod je bil, kakor sv. Pavel pravi, izdan z avoljo naših grehov in je vstal z avoljo našega opravičenja in ravno njegove sv. rane so za nas goreči jeziki in pa draga zastava, da je on za naše grehe umerl in z avoljo našega večnega življenja iz groba vstal.

Ko bi toraj ti, o grešnik! obupati hotel z avoljo svojih velikih in brezštevilnih grehov, tako se v duhu vstopi pod Jezusov križ in vprašaj s prerokom: „Kako šne rane so to v sredi tvojih rok, in s križa boš glas zaslišal: Ranjen sem bil z avoljo vaših grehov, in potert z avoljo vaših hudobij; pokorjenje je bilo nad meno z avoljo našega miru, in z mojimi ranami ste bili ozdravljeni.“ Ja gotovo, Jezusove presvete rane ozdravljajo vse naše dušne rane; ker iz teh ran se, kakor sv. Bernard pravi, razumljivo glasé besede: „Gospod je do brotljiv in krotek in velicega usmiljenja;“ naj le na te rane grešnik svoje oči oberne z vero, z zaupanjem in resnično grevengo, in vseh grehov bo očiščen: zakaj te sv. rane Jezus Kristus kaže svojemu nebeškemu Očetu, da bi njegovo z avoljo naših grehov razserdeno serce potolažil in njegovo gnado in usmiljenje nam sprosil. Zato pravi sv. Janez: „Imamo besednika pri Očetu, Jezusa Kristusa, Pravičnega, in on je sprava za naše grehe.“ Ko bi bili naši grehi tudi tako brezštevilni, kakor je pesek v morju, je Sin božji sprava za naše grehe postal. Dosti vzrokov imamo sicer, se tresti, pa neskončno ljubezen božjo bi razžalili, ako bi nad njegovim usmiljenjem obupali. Kteri je svojega edinorojenega Sinu za nas dal, ali bi tisti z avoljo njegovih svetih ran še mogel kaj odreči? In ko bi bili naši grehi še tako veliki, ko bi bili vse zapovedi prelomili, vse mogoče hudobije storili in vse opominovanje božje zaničevali, vendar ne sinemo obupati, ampak pokoro moramo delati in upati, da se nas bo Bog gotovo usmilil, ker njegov Sin je „sprava za naše grehe“, po njegovih ranah bomo rane svojih duš zacelili in smemo večnega življenja pričakovati. —

Kakor je pa Jezus aposteljnomo svoje častitljive rane pokazal kakor govoreče znamenja svoje smerti, tako jim jih je tudi pokazal kakor gotovo zastavo svojega vstajenja in te resnice, da bo nas vse enkrat k novemu življenju obudil. Ko jim je rekel: „Poglejte moje roke in noge,“ hotel jim je reči: „vi in vsi, ki bodo v mé verovali, vi bote le malo časa v terpljenju in težavah na tem svetu živeli, in potem v grobu strohneli, pa upajte v mé, jes vas bom iz groba spet obudil, in vam novo življenje dal; kakor sem jes zdaj neumerjoč, tako bote tudi vi živeli in z meno poveličani: „Jes sem vstajenje in življenje, jim je bil že prej rekel; kdor v mé veruje, bo živel, akoravno umerje; in kterikoli živi in v mé veruje, ne bo umerl vekomaj. Ne čudite se temu; ker ura pride, ob kteri bode vsi

ki so v grobih, slišali glas Sinu božjega. In bodo prišli, kateri so dobro delali v vstajenje življenja; kateri so pa hudo delali, v vstajenje obsojenja.“ Ko je pa potem njih gospod in učenik sam bil iz groba vstal, in v znamenje svoje zmage čez smert rane na svojem telesu bil še ohranil, niso aposteljni in tudi mi ne moremo več dvomiti, da se bodo tudi te besede spolnile. Kristus je vstal, tudi mi bomo vstali; Kristus živi, tudi mi bomo živeli; Kristus naša glava, je šel v kraljestvo veličastva, tudi mi, njegovi udje, bomo za njim prišli in ž njim poveličani. „Seje se telo v trohljivosti, pravi sv. Pavl, vstalo pa bo v nestrohljivosti. Seje se v nečasti, vstalo bo v časti; seje se v slabosti, vstalo bo v terdnosti; seje se živalsko telo, vstalo bo duhovno telo“, da se bo celo večnost z Jezusom veselilo. Preljubi! ali bi se potem takem mogli čuditi, da so se gledé na upanje veselega in srečnega vstajenja aposteljni vselej veselili, kaderkoli so Jezusa po njegovem vstajenju vidili? Ali se bomo po tem takem še čudili, da so v tem veselem upanju vse križe in težave, vse zaničevanja in zasramovanja, vse terpljenje in celo smert veselo prestajali, in v vseh britkostih polni dušne tolažbe ostali? Zato pravi sv. Pavel: „Če ž njim terpimo, bomo tudi ž njim poveličani; menim namreč, da se terpljenje sedanjega časa ne da primeriti prihodnji časti, ktera bo nad vami razodeta.“ To je tudi naše veselo upanje; pa to upanje mora nas napeljati, „iskati, kar je zgorej, kjer je Kristus sedeč ob desnici božji in ne kar je na zemlji; ker svet s svojim veseljem prejde, kateri pa voljo božjo stori, ostane vekomaj.“ V tem veselem upanju moramo pa tudi križe in težave tega življenja poterpežljivo nositi, božje zapovedi zvesto spolnovati in v dobrem do konca stanovitni ostati, da bomo enkrat iz groba „prišli v vstajenje življenja.“ „Kdor moje zapovedi derži, pravi Jezus, smerti ne bo vekomaj vidil, in kdor je stanoviten, bo zveličan.“ O kakošno neizrekljivo veselje bo naše serce tačas napolnjevalo, kader bomo z Jezusom sklenjeni in poveličani zamogli reči s sv. Pavlom: „Smert, kje je tvoja zmaga? Smert, kje je tvoje želo? Bogu bodi hvala, kateri nam je dal zmago po Gospodu našem Jezusu Kristusu.“

Po Jezusovih ranah smemo tedaj pričakovati odpuščenja svojih grehov, in upati enkrat veselega vstajenja in večnega življenja. —

3. Te sv. rane pa tudi vžigajo našo ljubezen do Jezusa.

Ko so enkrat Judje vidili našega odrešenika pri grobu njegovega prijatelja Lazara jokati, rekli so: „Glej te, kako rad ga je imel?“ Kaj bomo pa mi reči mogli, kader njegove sv. rane pogledamo? Ali to niso rane ljubezni? Iz ljubezni jih je Sin božji

prejel, iz ljubezni jih je po svoji vsegamogočnosti ohranil; iz ljubezni jih je v nebesa nazaj nesel, in celo večnost bodo njegovo sv. Telo kinčale. Te rane, ki mu jih je bila ljubezen do nas vsekala, je pokazal svojim apostelnom, in njih serca so bile potem s tako gorečo in stanovitno ljubeznijo napolnjene, da so bili pripravljene, kri in življenje za Jezusa dati. Kaj pa mi preljudi! ali bomo merzli in neobčutljivi ostali, kader bomo te sv. rane premišljevali? Ali pri pogledu teh ran ne bomo Jezusa spet ljubili? Premislimo rane njegovih rok! V teh ranah je visel na križu iz ljubezni do nas; na teh ranah so bile njegove roke razperte, ko je za nas molil in se svojemu nebeškemu Očetu daroval, in mi bi Jezusa ne ljubili? — Premislimo rane njegovih nog! Te noge, s katerimi je po Judovski deželi popotoval in zgubljene ovčice iskal, so prebodene; s temi nogami se je iz ljubezni do nas dal na križ pripeti in potok kervi je v naše odrešenje tekel iz ran, in mi bi Jezusa ne ljubili? Premislimo njegovo odperto stran, njegovo prebodeno serce! V tem naj boljšem, naj ljubeznjivšem sercu, ki je z vsemi žalostnimi žalovalo, z vsemi stiskanimi usmiljenje imelo in vse ljudi iskreno ljubilo, je velika rana, iz ktere je kri in voda tekla, vse rane naših duš zaceliti, in mi bi Jezusa ne ljubili? Preljudi! take terdovratnosti in take nehvaležnosti se mi nikdar krivih ne storimo! Zakaj „ako kdo ne ljubi našega Gospoda Jezusa Kristusa; pravi sv. Pavel, bodi odločen“ iz sv. cerkve. Če pa mi dozdej Jezusa nismo ljubili, ampak ga z grehi žalili in sad njegove sv. kervi zanemarjali, tako hočemo danes terdni sklep storiti, še v tem sv. postnem času se z resnično in dobro pokoro ž njim spraviti in posihmalo ga serčno ljubiti. Sklep sv. Katarine Genueske, ki ga je bila pod križem pri premišljevanju Jezusovih sv. ran storila, mora tudi naš sklep biti: „O ljubezen, nikoli nočem storiti greha, ki je tebi toliko terpljenja pripravil.“

Sklep.

Kakor smo zdaj spoznali, preljudi! morajo Jezusove sv. rane nas v veri vterditi, naše upanje oživiti in gorečo ljubezen v nas obuditi, in dandanašnje premišljevanje naj ta moj namen doseže. Gospodove sv. rane naj nas poterdijo v veri, da je Jezus pravi Sin božji in odrešenik sveta; one naj nas poterdé v upanju, da bomo gnado in odpuščanje pri njem zadobili, ako smo grešili, in da nas bo on enkrat k novemu življenju obudil. Te sv. rane naj nas varujejo vsakega greha in naj nas k serčni in stanovitni ljubezni do Jezusa vnamejo. In ako bi se nam težko zdelo, skušnjave premagovati, se zatajevati, svoj križ poterpožljivo nositi, božje zapovedi spolnovati, v ljubezni in v dobrih delih do konca stanovitnim ostati, tako pogledimo na rane našega Zveličarja Jezusa, in mi mu bomo zvesti ostali in vse sovražnike svoje duše premagali. — Ko se je Portu-

galjski kralj Alfons s teškim srcem zoper pet neverskih kraljev v vojsko podal, dal mu je Jezus v sanjah serčnost in mu ukazal, bandero narediti s podobo njegovih petero svetih ran in to bandero pred vojaščino nositi; potem bo on svoje sovražnike ravno tako gotovo premagal, kakor gotovo je Jezus sam s svojimi ranami in s svojo smertjo hudobnega sovražnika premagal. In zgodilo se je tako, Alfons je sovražnike popolnoma premagal. — Tudi mi, zamoremo s sv. peterimi ranami Gospodovimi vsak dan sovražnika svoje duše serčno premagati. Nek svetnik je rekel: „Kteregakoli skušnjava zelo moti, naj pribeži kakor preplašen golob v rane Gospodove in tukaj naj zdihuje; tukaj naj se njegovo serce na Jezusovo serce nasloni. Je bilo poprej njegovo serce ošabno, tako bo ponižno postalo; je prej pozemeljske reči ljubilo, tako se bo k nebeškim nagnilo; če je bilo prej nečisto, tako bo čisto postalo; je bilo prej sovražno, tako bo krotko postalo; je bilo mlačno in leno, se bo na njegovi ljubezni vžgalo; je bilo terdovratno in okamnjeno, se bo omečilo. Po sv. Jezusovih ranah bomo tedaj vedno in povsod hudobnega sovražnika premagali, in v ljubezni in dobrih delih do konca stanovitni ostali.“ Delajmo torej zanaprej po zgledu sv. Avguština, ki sam od sebe piše: „Kaderkoli sem napaden, zatečem se h Kristusovim ranam in pribežim k usmiljenemu sercu našega Gospoda. Kristus je za-me umerl; to je moja sladka tolažba v naj hujšem terpljenju. Vse moje upanje se opira na Kristusovo smert. Njegova smert je moj zaslužek, moje pribežališče, moje zveličanje, moje življenje in moje vstajenje. Živeti in umreti hočem v naročji svojega odrešenika.“ Amen.

6. pridiga: Kaj nas sv. križ učí?

„Glejmo na začetnika in dokončavca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ preterpel.“
Hebr. 12, 2.

Vvod.

Ko je bil sv. Filip Benicij na smertni postelji, rekel je okolištoječim: „Dajte mi bukve.“ Podali so mu zdaj te, zdaj une, pa svetnik je vse nazaj dal, in je neprenehoma na britko martro svoje oči vperte imel. Potem nekdo križ vzame in mu ga v roko položi. Umirajoči svetnik ga je z veseljem objel in z že slabim glasom rekel: „To so prave bukve, te so bile moje naj ljubše bukve v življenju, s temi bukvami v rokah hočem umreti.“ — Preljubi! k tem bukvam nas sv. katoliška cerkev v postnem času neprenehoma vabi,

ker nas opominja, terpljenje in smert Jezusovo pogostokrat premišljevali, in iz tega premišljevanja se naučiti naj potrebnih vednost, vednost našega zveličanja. Že marsiktere zveličavne nauke smo iz dozdajnih premišljevanj zaslišali, ko smo prevdarjali skrivnosti Jezusove molitve na oljski gori, njegovo žalostno kervavo kronanje, njegovo kervavo daritev, ki jo je na križu opravil, ko smo si k sercu vzeli lepi zgled pobožnega Jožefa Arimatejca in ko smo njegove sv. rane premišljevali. Danes smo pa v začetku velikega tedna, to je tistega imenitnega tedna, v katerem se je bilo delo našega odrešenja dokončalo. V tem tednu nam sv. cerkev sosebno kaže tisti sv. križ, na katerem je sv. telo Gospodovo kervavo in mertvo viselo, in nam pravi: „Glejmo na začetnika in dokončavca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ preterpel,“ zato bomo tudi mi danes ta sv. križ premišljevali. Na tem križu je vse zapisano. V križu je središče, v katerem so vse resnice naše sv. vere zedinjene; na njem se bere nauk od greha in gnade, od pravice in usmiljenja; križ je po besedah sv. Avguština tista prižnica, s ktere je učenik Jezus sam učil. In kaj nastaja prižnica sv. križa uči? Sv. Bernard pravi: „Poglejte tiste štiri bisere, s katerimi je križ na svojih štirih konceh okinčan; na verhu je ljubezen, na desni strani pokorščina, na levi poterpežljivost, v obnožju pa ponižnost.“ Te štiri čednosti nas tedaj sosebno sv. križ uči, in te bomo danes premišljevali; le zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Na verhu sv. križa se posebno sveti ljubezen, ker tukej se bere: „Kristus nas je ljubil in se za nas dal v dar in klavščino.“ Jezus Kristus se je dal na križ povzdigniti, da bi bil s svojo ljubeznijo vse nase potegnil. Raztegnjene so njegove roke, in pripravljene nas objeti; odperte so njegove usta, da usmiljenja od nebeškega Očeta nam sprosijo; nagnil je svojo glavo, da nam poljubljej miru poda. Za nas je na križu terpel, za nas je svojo kri prelil, za nas revne grešnike je umerl. Pa, preljubi! od te njegove ljubezni smo v tem postnem času že marsikaj slišali, zato vas hočem danes opomniti le na njegovo ljubezen do tistih, ki so njegov sv. križ obdajali, in vas k posnemanju te ljubezni spodbuditi. — Jezus je vidil pod križem stati svojo mater in pa aposteljna, ki ga je ljubil. Kakor dobri sin, ki je bil svoji materi s serčno ljubeznijo vdan, ni hotel prej svojih oči zatisniti, dokler ni svoje matere v skerb in v varstvo sv. Janezu izročil. Zato je rekel svoji materi: „Žena, glej tvoj sin!“ in sv. Janezu: „Glej tvoja mati!“ — Okoli Jezusovega križa so stali njegovi sovražniki, ki so ga prej bičali, nedolžno k smerti obsodili in na križ pribili, zdaj pa so ga še huji zaničevali in zasramovali, ko se je njegovo

sv. telo v naj hnjših terpljenjih s smertjo vojskovalo. In zato je on molil: „O če, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.“ Ali ta prošnja ni znamenje take ljubezni, koja se le v sercu usmiljenega Boga in odrešenika najti more? — Okoli Jezusa je bilo vse polno grešnikov; eden izmed njih, ki je na njegovi strani tudi na križu visel, je s spokornim glasom prosil: „Gospod! spomni se mene, ko prideš v svoje kraljestvo!“ In Jezus mu je rekel: „Resnično ti povem, še danes boš z menoj v raj.“ To je ljubezen, preljubi! to je tista ljubezen, ki pride iz neskončnega Jezusovega usmiljenja, ki noče, da bi se grešnik pogubil, ampak da bi se spokoril in živel. — Tako nam sv. križ oznanuje ljubezen, in naš križani Gospod nam s križa pravi: „Zgled sem vam dal, da tudi vi tako storite, kakor sem jes vam storil, in na tem naj vsak spozna, da ste moji učenci, če se med seboj ljubite.“ O da bi pač mi tale Jezusov nauk si zapomnili, in po njegovem zgledu živeli! Saj nam je ljubezni treba, posebno v zdanjih časih, ki od prave keršanske ljubezni skorej nič ne vedó! Preljubi! sami se lahko prepričate, kako veliko staršev britko toži, da imajo otroke, ki so merzli in neobčutljivi pri vsi njih slabosti in revščini, in zanje v njih betežnih starih dneih nobene tolažbe in pomoči ne vejo in ne dajo. Sami veste, da revščina in potreba, v kateri bližnji zdihuje, jih veliko ne gine, ki temveč še tiste zatirajo, ki bi jih imeli kakor svoje brate ljubiti. Sami veste, da jeza in sovraštvo velikokrat tiste loči, ki bi mogli eno serce in ena duša biti, in da marsikteri kristjan, ko je razžaljen, v svojem napuhu od odpuščenja nič vediti noče in le na maščevanje misli. In če vi v svoje lastno serce pogledate, tudi vi znabiti ne najdete v njem nič ljubezni, ampak samo britkost, jezo in sovraštvo. Pa vedite, da Jezusov sv. križ vam danes ne sme zastonj sv. ljubezni oznanovati! Poglejte torej na križanega odrešenika, vi keršanski otroci! in delajte po zgledu ljubezni, ki vam ga je Jezus dal; spoštujte in ljubite svoje stariše; bodite jim hvaležni za vse dobrote, ki so jih vam že škazali; tolažite jih v njih terpljenju, podpirajte jih v njih starosti, razveseljujte jih s pobožnim življenjem, da bo Bog tudi nad vami tiste obljube spolnil, ki jih je dobrim otrokom dal. — Poglejte na križanega odrešenika vi vsi, ki imate jezo, sovraštvo in željo se maščevati v svojem sercu. Jezus svojim razžaljivcem in sovražnikom ni le odpustil, ampak je še celo molil zanje. Po njegovem zgledu tudi vi delajte: „Ljubite svoje sovražnike; storite dobro tem, ki vas sovražijo in molite zanje, ki vas preganjajo in obrekujejo.“ Brez ljubezni, brez usmiljenja niste otroci božji, niste Jezusovi bratje in sestre, in ne morete nikdar deležni postati zasluženja tiste sv. kervi, ki je na Kalvariji tekla. Zatorej poglejmo le vsi na sv. križ in učimo se keršanske ljubezni! Le če bomo drug družega tako ljubili, kakor nas je Kristus

ljubil, in če bomo svojo ljubezen s tem razodevali, da bomo revnim pomagali in svojemu bližnjemu vse dobro voščili in mu skazovali, smo njegovi pravi učenci in se smemo njegove ljubezni nadjati.

2. Na desni strani sv. križa se sveti pokorščina, ker tukaj se bere: „Bil je pokoren do smerti na križu.“ Nebeški Oče je dar popolne pokorščine od Jezusa tirjal, da bi bilo zavoljo nepokorščine prvih staršev zadostjeno, in Jezus se je prostovoljno ponudil zadostiti, ker je rekel: „Žgavni darovi in darovi za grehtiniso bili vŕšeč, tedaj glej, pridem, da storim o Bog! tvojo voljo. Po tej volji tedaj, to je, ker je bil Kristus pokoren, smo bili posvečeni z daritevjo telesa Jezusa Kristusa enkrat za vselej,“ pravi sv. Pavel. Iz pokorščine do svojega nebeškega Očeta in iz ljubezni do nas je Jezus zapustil veličastvo, ki ga je imel pri Očetu, prej ko je svet bil, in je človek postal; iz pokorščine je bil, če tudi kralj nebes in zemlje, svojim pozemeljskim staršem podložen, iz pokorščine je prestal vse trpljenja in britkosti tega pozemeljskega življenja; iz pokorščine je dal cesarju, kar je bilo cesarjeverga; iz pokorščine je opravil delo, ki mu ga je bil nebeški Oče naložil. S to pokorščino je bil razžaljeni Bog potolažen, je bil greh izbrisan in nebeški Oče spet poveličan, kterege sv. ime je človeška ošabnost bila onečastila. „Kakor je namreč po besedah sv. Pavla: po nepokorščini enega človeka veliko grešnikov postalo, tako bo tudi po pokorščini enega veliko opravičenih.“ — Zasluzenja Jezusove pokorščine se zamoremo pa le potem vdeležiti, če bomo tudi mi pokorni Bogu, ki nam svojo voljo razodeva po vesti, po zapovedih in sv. cerkvi, in če bomo pokorni svojim prednikom, ki nam kakor namestniki božji v njegovem imenu zapovedujejo; le s pokorščino do Boga in do prednikov se mir in sreča na zemlji vterdi v družinah, v deželah in v sv. cerkvi. Preljubi! ste bili dozday te resnice prepričani in ali ste bili vedno božjim zapovedim pokorni? Je bila to naša skerb, vedno le po volji božji živeti? Ste bili vselej svojim prednikom kakor božjim namestnikom pokorni? Tele misli sem, da sedajni človeški rod ima dosti vzrokov, si k sercu jemati nauk prave pokorščine, ki ga Kristus s križa daje. Naj se le stariši in gospodarji poprašajo, kako je ž njih otroci in ž njih podložni, in večidel bodo morali reči: skorej vsem pokorščine primankuje; mi govorimo, pa oni nič ne porajtajo, mi svarimo in opominjamo, pa oni delajo po svoji lastni volji. In če pregledamo, kako se keršanski svet do svoje matere, sv. katoliške cerkve obnaša, žalibog bomo se prepričali, da jih je brez števila veliko, ki svojo mater žalijo s tem, da na nje zapovedi nič ne porajtajo, da božjo službo opuščajo, da sv. zakramente zanemarjajo in da se iz nje sv. postov še celo norčujejo? Taka nepokorščina je skoz in skoz slaba, ker svet bi moral konec vzeti, ko bi vsi hotli le zapovedovati, nobeden pa ne pokorščine skazovati. Bog, naš Gospod,

hoče prednike ali predpostavljene imeti v družinah, v deželah in v sv. cerkvi, in svojo zvesto pokorščino do njih. Kjerkoli se na to nič ne gleda in ne porajta, je greh že pred durmi in pogubljenje blizo. Zato vas danes, preljubi! opominjam: bodite pokorni, kakor je bil vaš Zveličar pokoren, bodite pokorni od prvega do zadnega, potem se bo v vaših okolicah tudi vse zboljšalo. — Pokorščino skazovati je sicer kterikrat težko, pa v tacih okoliščinah nam je treba z živo vero vstopiti se pod Jezusov križ in se mu priporočati in Gospod bo nam podelil gnado zveste pokorščine.

3. Na levi strani sv. križa se sveti poterpežljivost, ker tukaj se bere: „Kristus je za nas terpel, in nam je zapustil zgled, da hodite po njegovih stopinjah,“ in s križa nam on kliče: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.“ Kdor pa svojega križa ne nosi in ne hodi za menoj, ta moj učenec ne more biti. Ja, preljubi! če hočemo učenci Jezusovi biti, moramo zgled poterpežljivosti posnemati, ki nam ga je Jezus s križa dal. Le sami presodite, ali nas more naš Zveličar za svoje učence spoznati, če ga mi le tačas ljubimo in ga posnemamo, kader nas nobene hude skušnjave in terpljenja ne nadlegujejo, potem pa kakor uni bogati mladeneč, od kterega sv. evangelje pripoveduje, ga žalostni zapustimo, če se od nas tirja, iz ljubezni do njega sami sebe zatajevati, svoje počutke krotiti in po težavni poti pobožnega življenja hoditi? Ali nas more za svoje učence spoznati, če mu le toliko časa zvesti ostanemo, dokler imamo mir in veselje v sercu in smo zdravi: kakor hitro se pa sreča oberne, nas križi, težave in britkosti obišejo, pa memramo in tožujemo, nad Bogom, njegovo nebeško modrostjo in dobrotljivostjo dvomiti začnemo? — Kdor svojega križa poterpežljivo ne nosi, ne more nikdar Jezusov učenec biti, in se zaslužnja njegovega terpljenja in njegove smerti ne more deležnega storiti. — Kristus je zato na svet prišel, da bi nas bil po svojem terpljenju in po svoji smerti z Bogom spravil; za nas je kervavi pot potil, za nas je bil zaničevan in zasramovan, za nas je bil bičan in s ternjem kronan, za nas je težki križ nesel, za nas je zaničljive in grozovite smerti na križu umerl. Ali pa mi ne bomo hotli nič terpeti? Kako pa hočemo za svoje grehe pokoro storiti? Kako hočemo nebeško kraljestvo si pridobiti? Če je Kristus za naše grehe toliko preterpel, ali mi zanje ne bomo nič preterpeti hotli? Če je Kristus le po svojem terpljenju zamogel svet odrešiti in v svoje veličastvo iti, bomo znabiti z labkomišljenim, zložnim življenjem v nebesa prišli? Gotovo ne, ampak po besedah sv. Lukeža „moramo mi po veliko britkosti v božje kraljestvo iti,“ in sv. Pavel pravi: „Poterpežljivost vam je potrebna, da božjo voljo storite in dosežete obljubo.“

Ne memraj in ne pritoži se torej moj kristjan! ako te križi in težave obiskujejo. Le poglej na križ! S križa boš ti ravno tisti odgovor dobil, kakor ga je enkrat zaslišal sv. Janez, imenovan od križa. Ta svetnik je imel grozno veliko preterpeti, še celo v ječo so ga vergli. Zamogel je z veliko poterpežljivostjo grozno veliko prenašati, pa nazadnje je bil vendar-le nekoliko maloseren, in je molil: „O Gospod! kaj tacega sem pač storil, da moram toliko terpeti?“ Zdelo se mu je, da mu je nato Gospod rekel: „Kaj tacega sem pa jes storil, da sem moral toliko terpeti?“ Če te hoče tedaj nejevolja premagati, moj kristjan! le poglej na križ! Premisli, s kakošno ljubeznijo, s kakošno poterpežljivostjo je terpel Kristus, on naj čistejši in naj pravičnejši izmed vseh, ki jih je kdaj zemlja nosila! Kaj so vse naše terpljenja v primeri ž njegovim terpljenjem? — Ti si reven: ali Kristus ni bil tudi reven? Še toliko ni imel, da bi bil kam glavo položil. — Ti terpiš telesne bolečine: pa gotovo ne večih, kakor jih je Kristus preterpel. — Tebe drugi obrekujejo, pa gotovo ne tako krivično, kakor so odrešenika obrekovali. — Ti si žalosten, pa gotovo ne toliko, kakor njegova sv. duša na oljski gori. — Uči se tedaj od Jezusa svoj križ poterpežljivo nositi in ž njim moliti: „O če! ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Sklepaj svoje terpljenje ž njegovim terpljenjem, da boš toliko več zasluženja imel. Vse terpljenja, britkosti in težave, ki jih kdo poterpežljivo prenaša, bodo se enkrat kakor naj lepši biseri v nebeški kroni svetili.

4. V obnožju sv. križa se pa sveti korenina sveh čednost, to je ponižnost, ker tukaj se bere: „Ponižal je sam sebe,“ in od tukaj nam on pravi: „Učite se od mene, ker jes sem krotek in iz serca ponižen.“ Ja, Jezus je bil ponižen. Preveč bi bilo, vam dokazovati, kako je vse njegovo življenje, od rojstva v Betlehenskem hlevu do njegove smerti na križu, nepretergano poniževanje bilo, zato vas hočem le opomniti na zgled tiste ponižnosti, ki ga nam s križa daje. Tukaj na križu naj nedolžniši, svejtiši in pravičniji visi med dvema razbojnikoma. Njegovo sv. ime je zaničevano, njegov nauk je zaveržen, njegove dobrote so pozabljene, njegova nedolžnost in svetost je zatajena, iz njega se norčujejo kakor z lažnjivcem, s podpihovavcem in z naj hudobnišim človekom. Z zobmi so škripali in od vseh strani ga zasmehovali rekoč: „O ti, ki božji tempelj v treh dneh spet sozidaš, ki druge ozdravljaš, pomagaj sam sebi. Ako si Sin božji, stopi zdaj s križa.“ Zgodilo se je zdaj, kar so preroki od njega prerokovali: „Vidili smo ga, pa ni bilo nič očitnega, da bi ga bili želeli, zaničevanega in naj zadnjega med ljudmi. Je kakor gobov, ki ga je Bog vdaril in ponižal. Vsi, ki so ga vidili, so ga zasmehovali; z ustnicami so gibljali in z glavo majali.“ Preljubi! lepšega zgleda prave ponižnosti si ne moremo misliti,

kakor ga nam Jezus s križa daje. Le vstopi se, moj kristjan! k temu križu in premisli, da je križani Jezus Sin naj višega, kralj vseh kraljev, da je on tvoj stvarnik in Gospod, da si pa ti delo njegovih rok in njegov hlapec, in da boš enkrat červiva jed; premisli, da je on vsegamogočni, dobrotljivi in ljubeznjivi Bog, da pa ti sam iz sebe nič nisi in nič ne zamoreš, da vse, kar si in imaš, je le dar njegove ljubezni in dobrotljivosti; premisli, da se je on zavoljo tvojih grehov, zavoljo tvojega odrešenja in zveličanja tako globoko ponižal; spomni se še svojih obilnih grehov, s katerimi si ga žalil, in potem mi odgovori, ali se ne moreš čez vse sramovati zavoljo svojega napuha in prevzetnosti? Sv. kraljica Elizabeta je enkrat v kraljevem kinču v cerkev šla. Vse na njej se je zlata in dragih biserov svetilo, in obdana je bila od vseh svojih služabnikov. Komaj je pa na cerkvene duri stopila, zagledala je lesen križ. Pri tem pogledu se prestraši in orudi. Misli si: „Ti si v škerlatu, tvoj Zveličar je pa s kervjo oblit? Ti si v kraljevem kinču, tvoj Zveličar pa ves v ranah? Ti imaš zlato krono, tvoj Zveličar pa ternjevo? Ti se svetiš v biserih, tvoj Zveličar pa z žebli? Tebe obdajajo služabniki, tvojega Zveličarja pa ubijavci? Ti si reven človek, in uni na križu je pa tvoj Bog?“ — Tako si je sv. Elizabeta mislila; bitko je začela zdihovati, ker se je serčna grevenga v njé serce vlila; vsa ošabnost je zginila in ponižnost nastopila; Elizabeta je pokoro delala in svetnica postala. — Prejubi! po zgledu sv. Elizabete položi tudi ti danes svojo nečimernost, svojo ošabnost in prevzetnost k nogam križanega Jezusa, in bodi ponižen! Brez ponižnosti si ne moreš nobene druge čednosti pridobiti, in nimaš nobenega deleža na nebeškem kraljestvu. „Če ne bote kakor otročiči, je Jezus rekel, ne pojedete v nebeško kraljestvo.“ Ponižnost je začetek vse svetosti, je mati vseh čednost.

Sklep.

Preljubi! Premislite še enkrat te štiri svetinje, ki Jezusov sv. križ na njegovih konceh kinčajo: na verhu je ljubezen, na desni strani pokorščina, na levi poterpežljivost, in v obnožji korenina vseh čednost, to je ponižnost. Poprašajte zdaj svoje serce, ali ima te čednost nad seboj, in če vam vaše serce obstati mora, da vam teh čednosti manjka, da ste marveč dozdej Boga žalili s terdoserčnostjo in nepokorščino, z nepoterpežljivostjo in napuhom, in sploh s takimi grehi, ki iz teh korenin izvirajo, o tako se danes s ponižnim in zgrevanim srcem verzite k nogam križanega Jezusa, prosite ga gnade in usmiljenja, in obljubite mu, da ga zanaprej ne bote več žalili, ampak da ga hočete v ljubezni in pokorščini, poterpežljivosti, ponižnosti in vsakteri čednosti posnemati. „Gospod čaka na to, se vas usmiliti,“ pravi Izajija, on svojo roko s križa po vam steguje, vas zopet sprejeti in ljubeznjivo objeti. Tecimo torej k

njemu in dajmo se rešiti, da njegova sv. draga kri nad nami ne bo zastoj prelita! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Ploner Andr. je dobil faro Baldrams-dorf; č. g. Treven Ant., v Mižicah, se je podal proste volje v pokoj. Za provizorje gredó čč. gg.: Korman Fr., kaplan v Gutštajnu, v Mižice; Bezjak Peter, kaplan v Žabnicah, na Vrata; Krystyniak Andr., kaplan na Zgornji beli, v Zaberdice. — Č. g. Grasler Jožef je iz Zagorice prestavljen za kaplana v Zgornjohelo in na njegovo mesto pride č. g. Wernig Seb. za kaplana v Zagorico. — Umerla sta: č. g. Ropert Jož., duhoven v pokoji, iz Koroškega oddelka nekdanje Lavantinske škofije in dne 11. febr. č. g. Kernjak Andr. kurat na Vratah, v pokoji. R. I. P.! — Do 10. marca ste bile razpisani fari: Kolbnica in Maletinje na zgornjem Koroškem.

Terzaška škofija. Za duhovna pomočnika sta postavljena: Č. g. Škerl Jožef novoposveč. v Jelšane; č. g. Šumberac-Sote Martin v Žmin. Umerl je č. g. Mazek Dragotin, bivši kapl. na Barki. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Urbas Anton je dobil Lambergov kanonikat; č. g. Gorišek Fr. pa faro Kresniško. Namesto ranj. P. Klementa je postal začasni kurat v deželni bolnišnici č. o. Angelik Hribar. — Č. g. Fr. Klemenec, vikar v Zagorji, je dobil duhovnijo Unško, in vikarija je razpisana 29. grud. Preč. g. Ant. Mežnarec, mestni župnik in dekan kranjski, je izvoljen škofijski komisar za veroznanstvo in verske vaje na ondotni realni spodnji gimnaziji. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Petrovič Fr. k sv. Križu, Lebar v Kočevsko mesto, Videmšek Mat. na Kočevsko reko. V pokoj se je podal Križe Jan. duhoven v Moravcu. — Umerli so čč. gg. Borc Miha, Potočnik Andr., Anžlovar Fr., Germek Jož., in Cerovšek Fr. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Za duhovne svetovalce so imenovani čč. gg.: I. Trampuš, dekan v Zaverči, Lov. Potočnik, dekan v Gornjem gradu, Tomaž Roschanz, dekan desno pobreški v Mariboru, Matija Stoklas, dekan v Marenbergu, Ogradi France, spiritual in Žuža Ivan, škofji tajnik. — Za provizorja pride č. g. Koren Mat. mlajši v Gomilsko, in za oskerbovalnega kaplana č. g. Muha J. v Dobje. — Č. g. Gospodarič dekan in župnik pri sv. Ilju stopi v pokoj. — Umerli so čč. gg.: Stvarnik Andr., Koceli Rajm, Kunej Jan., Godina Ivan, Tratnik Valentin R. I. P.!

Goriška nadškofija. Soča piše: Duhovske vaje za goriške bogoslovce so bile od 16. do 21. t. m. v centralnjem semenišči. Vodil jih je prof. Št. Kocijančič, ki je pred kratkim nesrečno pal pred bogoslovsko kapelo in si nekoliko nogo poškodoval. Toliko je okrevan, da je zamogel duhovne vaje voditi. Imel je po štiri govore na dan in gg. bogoslovci so bili tudi prav zadovoljni ž njim.

Družba sv. Mohora.

Dne 1. februarja zbrali so se odborniki, da bi v prvi letošnji seji v presoji poslanim rokopisom prisodili razpisana darila. Izmed povesti ste najboljše dopadli: „Skušnjava in škušnja“, spisal J. Križman, kaplan pri sv. Ivanu v Terstu in „Terno“ poslal J. Ogrinec, v Vinkovcih. Presojevalci so enoglasno obema prisodili darilo. Od spisov raznega, podučljivega zapopadka odlikovali so se zlasti tri, ktere je odbor po enoglasnem nasvetu presojevalcev sprejel in obdaroval. So pa ti le: „Pravniške drobtine“, sestavil dr. Janko Serneč, odvetnik v Mariboru; „Irci“, zgodovinska razprava, spisal Anton Keržič, kaplan v Poredvoru in „Perva pomoč pri naglem zboljenju“, poslal dr. J. Vošnjak, zdravnik v Ljubljani. Da si ravno ne obdarovana, vendar sprejeta sta bila še dva druga spisa, ki bosta Koledarji prav primerna: „Žveplenke“ in životopis „Benjamin Franklin“. Pisateljima se bode dotična nagrada določila po natisu rokopisov. — V istej seji je tajnik poročal o nujnem predlogu, ki ga je odboru stavil č. g. Miha Lendovšek zastran pesem rajn. kn. škofa Slomška.

Žali Bog da času primerni predlog izpeljati odboru branijo zapreke, ki jih odstraniti ni mu moč. — Konečno poroča g. blagajnik, da sta se dva rodoljuba v oporoki spomnila družbe sv. Mohora. Slavni jugoslovanski domoljub Vek. Zadržavec v Varaždinu je družbi volil 25 fl. in verli slovenki rojak Andrej Žle, umetni vertnar pri Mariji Devici v Polji, jej je daroval 50 gl. Bog plati blagima rodoljuboma! Naj bi je posnemalo še mnogo drugih!

Oznanilo.

Namesto „Kärntner Blatt“ začel je 1. marca 1876 izhajati nov katoliško-konservativni list:

„Kärntner Volksstimme.“

Dvakrat na teden bode izhajal in veljal za pol leta 3 gold. za celo leto 6 gold. Gospôda! podpirajte ga — prosimo!